Anticipația

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

Eric Brown

KRASH-BANGG JOE ȘI ECUAȚIA ZEN-PINEALĂ

499

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat funcţionînd sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991
Cod fiscal 1578216

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
GABRIELA BULIGA
CORNEL DANELIUC
ADRIANA POPESCU

Redactor literar:
MIHAI DAN PAVELESCU
Secretar de redacţie:
CONSTANTIN D. PAVEL

Tehnoredactare computerizată "Ştiinţă & Tehnică" S.A.
IOAN ALBESCU
şi
CORNEL DANELIUC
Coperta:
VALENTIN LEONIDA
Difuzarea:
CORNEL DANELIUC
(telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151)

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 60 10 sau 617 60 20, interior 1208 sau 1151

Tiparul: Regia Autonomă a Imprimeriilor - Imprimeria "Coresi", telefon: 617 60 10 sau 617 60 20, interior 2411

ABONAMENTELE se pot face la oficiile poştale (nr. Catalog 4004/1993), precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet SA, PO BOX 33-57.
Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11995
P-ţa Presei Libere nr.1, sector 1, Bucureşti, ROMÂNIA

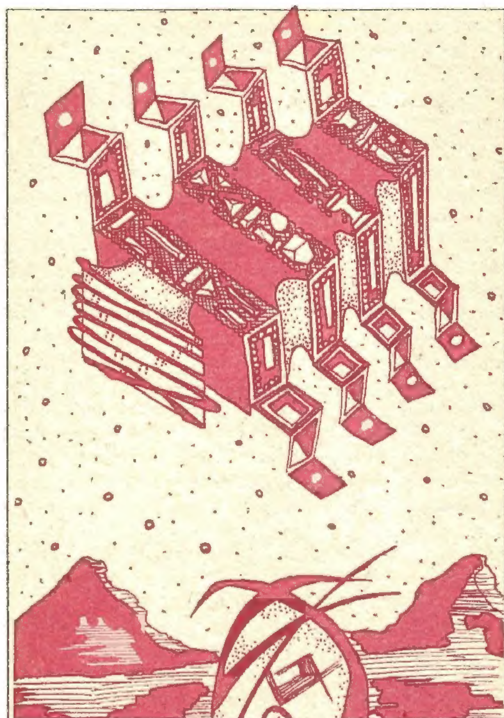
Anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF editată de Societatea "ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ" SA

SUMAR

PAGINILE EVIDENŢIATE CU SIGLA "MTS" SÎNT REALIZATE ÎN COLABORARE CU MINISTERUL TINERETULUI ŞI SPORTULUI, ÎN CADRUL PROGRAMULUI NAŢIONAL DE STIMULARE A CREATIVITĂŢII TINERILOR

PUNCT DE VEDERE

Desen de MIRELA POP

CRISTIAN LĂZĂRESCU

Povestea unei schimbări

"Fie-ţi dat să trăieşti vremuri interesante", glăsuieşte un vechi blestem chinezesc.
E oarecum ironic că, actualmente, China rămîne ultimul mare bastion al comunismului, în timp ce în întreaga lume această ideologie falimentară se află în plin proces de descompunere. La fel de ironic e că, o dată începute, tranziţia şi reforma spre modelul occidental nu pot fi decît totale şi integrale. Altfel spus, schimbarea afectează ireversibil şi în egală măsură toate componentele societăţii. Deci şi cultura.
Prin 1990, în *Sight & Sound*, un critic englez de film observa amar: "Mai ţineţi minte acele filme estice, atît de neglijent făcute, dar şi atît de grave în conţinut? Ei bine, luaţi-vă adio de la ele". S-ar putea ca, foarte repede, remarca aceasta să se adeverească nu doar în film, ci şi în literatură. Dificultăţile întîmpinate de revistele literare de orice gen nu mai sînt un secret pentru nimeni; la fel şi producţia de carte autohtonă. Aplicînd economia de piaţă la domeniul artistic, rezultă că produsul creat trebuie să se vîndă. Adică să fie comercial. Adică să recurgă la ingrediente consacrate, cum ar fi sexul şi violenţa, acţiunea rapidă, cu spectaculoase răsturnări de situaţie, morala pozitivă (Binele învinge totdeauna) clar enunţată, înglobate într-o poveste solidă şi bine articulată, totul dozat conform unor reţete îndelung verificate.
Din nefericire, autorul român e mult prea artist pentru a judeca la rece imperativele comerciale. "Românul s-a născut poet" e o bine cunoscută zicere, atît de des invocată încît a sfîrşit prin a fi adevărată. Eliminînd basmele, care alcătuiesc o mulţime cu variaţiuni neînsemnate de la o ţară la alta, cele mai vechi creaţii populare (anonime) ale spiritualităţii noastre sînt *Mioriţa* şi *Meşterul Manole.* Ambele sînt texte de *stare*, în care povestea propriu-zisă trece pe planul doi. Fenomenul nu e deloc singular. În tot ceea ce se numeşte artă narativă, autorul român eşuează cu desăvîrşire. Atenţie, nu e vorba de un criteriu valoric. Pot exista excelente texte de stare: stilul, atmosfera, forţa poetică sînt oricînd argumente estetice de prim ordin. Totuşi e oarecum paradoxal ca o literatură naţională, în cvasitotalitatea ei (o fericită excepţie e Constantin Chiriţă cu ciclul Cireşarilor; o alta ar putea fi Cezar Petrescu), să-şi ignore, voit sau nu, condiţia narativă. De fiecare dată cînd e confruntat cu nevoia elementară de a povesti, scriitorul român se refugiază, mai mult sau mai puţin abil, în textualism, postmodernism sau vreun alt "ism"; psihologizează la nesfîrşit în "flux de conştiinţă"; se joacă cu rafinamentul stilistic şi cu artificiile structurale; face uz şi abuz de simbol, metaforă, aluzie; practică cu predilecţie parabola, alegoria, fabula sau orice altă specie literară în care povestea devine un simplu pretext. Pe scurt, cultivă *limbajul esopic* (cf. Manuela Cernat). Născut din necesitatea evitării cenzurii, acest tip de limbaj a dus la acutizarea crizei epicii. Consecinţele ies abia azi la iveală, cînd, prin afluxul masiv de traduceri şi filme americane, arta narativă reintră viguros în drepturi. În faţa concurenţei, autorii noştri sînt incapabili să renunţe la modul convolut şi indirect de a povesti, condamnîndu-şi din start creaţia la un limbaj vetust şi în totală lipsă de priză cu realitatea.

Deci, cu publicul. Şi, foarte curînd, cu editorii. Să examinăm acum reversul medaliei.
"Arta este prin natură aristocratică, iar efectul său asupra auditoriului este, firesc, selectiv. Aceasta datorită faptului că influenţa artei (...) e legată de emoţiile tainice ale fiecăruia dintre cei care intră în contact cu opera", scrie Andrei Tarkovski în cartea sa, *Timp cu pecete*.
Într-adevăr, arta n-a fost nicicînd validată estetic de publicul larg. Nici un artist care se respectă nu creează conform dorinţelor publicului, ci conform unei viziuni personale asupra lumii. În acest sens, orice concesie comercială înseamnă automat vulgarizarea acestei viziuni. Pomeneam mai devreme de produsele americane. În SUA, arta e un produs ca atîtea altele, desfăcut şi consumat ca atare; calificativul de "artistic" e, de regulă, sinonim cu eşecul la public. O dată ce produsul e destinat unei mase cît mai largi de consumatori, atributele comerciale devin determinante. Intervine reţeta produsului de succes, care prescrie cînd, unde şi cum trebuie distribuite anumite evenimente, personaje sau fire narative pentru ca ele să aibă o eficienţă maximă; ce ingrediente sînt la modă, deci susceptibile să atragă publicul, şi în ce proporţie trebuie introduse; cum trebuie optimizată derularea acţiunii ş.a.m.d. Nu întîmplător sînt autorii americani maeştri desăvîrşiţi ai naraţiunii, fie ea cinematografică sau literară. Necazul e că, în ciuda profesionalismului şi a specializării (sau poate tocmai de aceea), produsele finite sînt standardizate. Ajung să semene între ele; reţeta verificată e exploatată pînă la sînge. Aici se ascunde explicaţia nesfîrşitelor urmări şi reluări cinematografice şi literare care, efectiv, inundă piaţa americană. Orice film sau carte care merge bine la public generează inevitabil *sequel*-uri, *prequel*-uri sau *remake*-uri şi, mai recent, aşa-numitele universuri comune, toate cu investiţie de imaginaţie minimă. Iată cum publicul şi constrîngerile comerciale pot exercita o adevărată tiranie asupra autorilor, de la care aproape nimeni nu se poate sustrage. Împreună cu Silverberg, Asimov şi-a masacrat celebra *Căderea nopţii*, transformînd-o în roman; Clarke, singur sau în colaborare, pare definitiv pierdut în serii anoste (*2001* şi *Rama*); Zelazny trudeşte din greu la interminabilul şi mediocrul ciclu *Amber*, doar pentru că *heroic fantasy*-ul se vinde foarte bine în acest moment. S-a ajuns la situaţia în care, pentru a debuta, un scriitor tînăr are mai multe şanse dacă-şi prezintă romanul drept un prim volum dintr-un ciclu mai larg.
S-ar putea obiecta aici că e vorba de un caz extrem, irelevant pentru sf-ul european. Să luăm atunci cazul Franţei (tot sîntem noi francofoni), a cărei producţie de sf autohton e pur şi simplu sufocată de mormanele de călătorii iniţiatice, imperii galactice şi alte asemenea venite de peste ocean. În astfel de condiţii, un debut valoros riscă să treacă complet neobservat. Dacă punem la socoteală că producţia noastră de sf e infinit mai modestă decît cea franceză, vom observa că acelaşi fenomen afectează deja piaţa românească de gen. Numărul în creştere continuă al traducerilor (selecţionate fără discernămînt şi unde rapiditatea primează asupra calităţii) acaparează complet publicul specializat, în detrimentul puţinilor scriitori români de sf, cărora, în varianta optimistă, le rămîne la dispoziţie imitaţia, adică plierea la cerinţele pieţei (vezi cazul sf-ului italian).
Şi care ar fi morala? În primul caz, analizat, autorul se adresează unei elite. Demersul, în sine, e absurd, contrazicînd însăşi menirea artistului. Dixit Tarkovski: "Natura aristocrată a artei nu dezleagă, totuşi, artistul de responsabilitatea sa în faţa (...) omului în general. (...) Artistul este efectiv vocea poporului. (...) El reprezintă limbajul celor care nu pot ei înşişi să vorbească elocvent". În al doilea caz, autorul se "adresează" unui public de idioţi, interesat doar de satisfacerea unor pofte şi instincte primar-viscerale. Rămîne astfel de ales între onania intelectuală, în fond bine-intenţionată, şi prostituţia culturală, de fapt liber-consimţită.
Există în tot ce am discutat un numitor comun: *povestea*. Ea constituie coloana vertebrală a oricărei arte narative. Povestea determină scopul şi motivaţiile personajelor, stilul şi ritmica adoptate, emoţiile şi semnificaţiile proprii operei de artă. De asemenea, povestea are rol de principiu ordonator. Generează structură şi menţine coerenţa; avînd-o ca liant, naraţiunea poate fi "spartă" şi recompusă formal, îmbogăţindu-şi sensurile. Oricît de pulverizată ar fi povestea, ea trebuie să existe şi să se facă simţită (din punct de vedere estetic, sugestia rămîne primordială). Dacă povestea nu e, nimic nu e. În introducerea la *Night Shift*, Stephen King scrie: "În ficţiune, a spune o poveste e cea mai importantă calitate a scriitorului; caracterizare, temă, atmosferă, toate sînt zero dacă povestea nu te ţine. Iar dacă povestea te ţine, tot restul poate fi iertat".
Concesie comercială şi, totodată, atu estetic, ea e cîrligul care "agaţă" cititorul. Astfel, el poate accede la sensurile ascunse ale operei. Or, în sf, mişcarea ideilor e esenţială; de aceea, spre deosebire de confraţii săi, scriitorul de sf e *obligat* să mizeze pe inteligenţa publicului.
Ceea ce înseamnă respect faţă de cititor. Şi, fiindcă arta are puterea de a schimba, acesta este primul pas către *schimbare*. Dacă scriitorul român de sf are într-adevăr ceva de spus, el va trebui să redescopere povestea.

OVIDIU TUDORAN

PREMIERA

Privită din spatele cortinei, sala pare o haită de lupi flămânzi, adulmecând prada. O simt. O aşteaptă.

* * *

Ştie că peste câteva clipe, zeci de mii de oameni vor cădea în extaz, vor urla, vor tremura după cum le va dicta El. EL! Regele. Îi iubeşte pe toţi, dar nu se poate abţine să nu zâmbească uşor dispreţuitor, văzându-i coafaţi ca El, îmbrăcaţi în tricouri, fuste, pantaloni, lenjerie cu numele Lui, purtând brăţări, mănuşi, pălării cu numele Lui, mâncând şi bând şi savurând mâncăruri şi băuturi ce poartă numele Lui. În acelaşi timp, nu poate uita că datorită lor, el este Rege. Este drept că tot din cauza lor nu se poate plimba nicăieri ca un simplu trecător şi, oriunde s-ar duce, trebuie să cumpere totul din jur.

Iar acum Îl aşteaptă. Tremură, palpită de nerăbdare.

Apare brusc pe scenă, printre faldurile cortinei şi, fără a le da timp să se dezmeticească, îi învăluie cu vocea lui gravă, catifelată. Surprinsă, orchestra ratează intrarea, dar nimeni nu observă; nimeni n-are ochi şi urechi decât pentru El. Îi fascinează, îi hipnotizează cu mişcările sale unduitoare. Sala geme, plânge, urlă, strigă, cântă împreună cu El. Muzica Lui pătrunde în cele mai tainice ascunzişuri ale scoarţei, accelerează pulsul, ridică mii de oameni în picioare, declanşând o adevărată isterie colectivă.Ritmurile se înteţesc, ovaţiile se împletesc cu trepidaţiile podelei şi sala atinge apogeul. Acum trebuie să arunce eşarfa, care va fi sfâşiată în sute de bucăţi de haita de lupi înfometaţi, diversiunea necesară a-i permite să dispară la ultimele acorduri. Întotdeauna vacarmul îl însoţeşte până la cabină, dar niciodată nu revine pentru bis. Întotdeauna îi lasă copleşiţi, dar mereu mai înfometaţi, mai însetaţi de El.

Stupoare! În seara aceasta se petrece imposibilul: Regele revine. Ceva mai presus de voinţa Lui îi întoarce paşii, îi conduce gîndurile. Răcneşte mai tare decît ei. Îi acoperă:

- Cine sunt eu? Spuneţi-mi voi, cine sunt eu? Şi, sub privirile îngrozite ale sălii amuţite, Regele se prăbuşeşte, strângându-şi spasmodic cămaşa în dreptul inimii.

* * *

- Fă-mă şi pe mine să-nţeleg ce se petrece?! Lucrăm de câţiva ani buni împreună, şi poţi să-i numeri pe degete pe-ăia care ştiu adevărul. Totuşi, tu eşti expertul. Ăsta-i al treilea, şi pentru fiecare puteam să jur că-i perfect. Ca până la urmă să-şi dea-n petec. Mai grav mi se pare altceva: cu cât sunt mai perfecţionaţi, cu-atât scapă mai repede de sub control.! Ce justificare-i găseşti la ultimul? Voia să se culce cu pipiţa aia pe care şi-o băgase-n pat! Ce s-ar fi-ntâmplat dacă nu-l descopeream la timp?

- Probabil, nimic deosebit. Femeia nu ar fi bănuit nimic.

- Şi dac-ar fi mirosit ceva?

- În primul rând, el nu este de cauciuc, iar în al doilea....Drace! Monitorul 3!

- Ce naiba face? Se-ntoarce...le spune ceva... Amplifică!

- "Cine sunt eu? Spuneţi-mi voi, cine sunt eu?"

- Decuplează-l! Imediat! Fir-ar al dracu! Un infarct în plus nu mai contează... Mâine se va produce o nouă victorie a medicinii. Regele va fi salvat pentru a patra oară!

POŞTA REDACŢIEI

NEDEA CRISTINEL. Premisa de la care pleacă textul - a explorării complete a unui Univers despre care se ştie că este infinit - este eronată. Ca primă încercare, mi se pare totuşi promiţător. Mai trimiteţi.

MĂDĂLINA FERA. Revista a mai publicat povestiri a căror acţiune se petrece în România. Singurele condiţii pentru publicare sunt calitatea textului şi apartenenţa lui la genul SF.

CIPRIAN-LAURENŢIU PRICOP. "Când reîntoarcerile..." este o povestire banală, exagerând prin stilul "trăirist".

ALEXANDRU FLORENTIN. Interesantă ideea unui univers paralel care să pornească din nodul temporal pe care l-aţi propus. Aştept concretizarea ei într-o povestire.

GHEORGHE V. Am reţinut "4-D". Mai trimiteţi.

EUGENIA HERBEIU. "Sfera" nu depăşeşte plafonul multelor povestiri SF banale din anii '80, cînd era la modă "distrugerea iubitei noastre planete albastre", folosind şi aceleaşi excese lirice.

MIHAI-DAN PAVELESCU

Racoona Sheldon

Veriga slabă

...Tînărul care se găsea la 2°N, 75°V aruncă o uitătură înveninată spre *ventiladorul* ce nu funcţiona şi reluă lectura scrisorii. Transpira abundent, deşi avea numai slipul pe el, în cutia fierbinte, considerată drept cameră de hotel în Cupayán.

"Cum se descurcă alte soţii? Toată ziua lucrez în Ann Arbor, refac programele şi seminarele şi-mi spun fericită: Oh, da, Alan e în Columbia şi pune bazele unui program de control biologic al paraziţilor, nu-i minunat? Dar pe dinăuntru mi te imaginez înconjurat de fete de nouăsprezece ani, cu părul negru, frumuseţi bronzate şi bogate. Şi cu patruzeci de inci de bust, reliefaţi prin lenjeria delicată. Am transformat chiar în centimetri; înseamnă 101,6 centimetri de bust. Iubitule, fă ce vrei, numai vino teafăr acasă."

Alan zîmbi mişcat, reamintindu-şi singurul trup pe care îl dorea. Al nevestei sale, Anne. Se ridică apoi să deschidă fereastra. Un chip prelung, alb şi trist privi înăuntru: o capră. Camera dădea spre ţarcul de capre, mirosul era acru. Oricum, era aer. Ridică scrisoarea.

"Pe aici, totul e ca la plecarea ta, doar oroarea din Peedsville pare să se înrăutăţească. Îi spun acum Cultul Fiilor lui Adam. Nu ştiu de ce nu se face nimic, chiar dacă e ceva religios? Crucea Roşie a deschis o tabără pentru refugiate în Ashton, Georgia. Imaginează-ţi: refugiaţi în SUA. Am auzit că au fost aduse două fetiţe ciopîrţite. Doamne, Alan!

Bine că mi-am amintit: Barney a venit cu o serie de tăieturi din ziare, pe care m-a rugat să ţi le trimit. Le pun într-un plic separat; ştiu ce se întîmplă cu scrisorile prea groase în străinătate. Spune că, în caz că nu le primeşti, să te gîndeşti ce au în comun următoarele: Peedsville, Sao Paulo, Phoenix, San Diego, Shanghai, New Delhi, Tripoli, Brisbane, Johannesburg şi Lubbock, Texas. El zice că cheia este să-ţi aminteşti unde este acum zona de convergenţă intertropicală. Mie asta nu-mi spune nimic, dar poate că înseamnă ceva pentru creierul tău de ecolog. Din cîte am citit prin tăieturile alea, sînt poveşti oribile despre asasinări sau masacre de femei. Cea mai îngrozitoare era cea din New Delhi, despre «plute din trupuri de femei» plutind pe rîu. Cea mai amuzantă (!) era despre un ofiţer din Texas care şi-a împuşcat nevasta, trei fiice şi mătuşa, pentru că Dumnezeu îi spusese să cureţe casa.

Barney e absolut minunat, vine duminică să vadă ce are deversorul, care s-a blocat. De cînd i-ai achitat programul antiferomon, e în al nouălea cer. Ştii că a testat peste 2000 de componente? Iar acum se pare că bătrînul 2097 merge de-a binelea. Cînd îl întreb ce i-a făcut, chicoteşte, ştii ce timid e cu femeile. Oricum, se pare că un singur program de pulverizare o să salveze pădurile, fără să facă rău nimănui. Păsările, oamenii, n-au să fie deloc afectaţi.

Scumpule, cam astea sînt noutăţile, şi în plus Amy se întoarce duminică în Chicago, la şcoală. O să fie ca un cavou pe aici; o să-mi lipsească tare mult, deşi o să fie pe scenă, unde îi sînt cel mai înverşunat duşman. Angie spune că ăştia sînt copiii, ursuzi dar atrăgători. Amy îl sărută pe tăticu. Îţi trimit toată inima mea, tot ceea ce nu pot spune.

A ta, Anne."

Alan puse scrisoarea atent în portofel şi privi prin restul pachetului subţire, refuzînd să-şi permită să se gîndească acasă la Anne. Plicul gros al lui Barney nu era acolo. Se trînti pe patul şchiop şi întoarse comutatorul cu un minut înainte ca generatorul oraşului să se oprească pentru noapte. În întuneric, oraşele pomenite de Barney se întinseră în jurul unui glob ceţos care i se învîrtea repede şi alarmant în minte. Ceva...

Amintirea copiilor paralitici cu care lucrase în aceeaşi zi la clinică îi copleşi însă gîndurile. Medită asupra datelor care trebuiau adunate.

"Caută veriga vulnerabilă din lanţul comportamental", de cîte ori nu-i spusese Barney - dr. Barnhard Braithwaite? Unde se afla, unde? Dimineaţă trebuia să înceapă cu un lot mai mare de muşte.

În acelaşi moment, la cinci mii de mile nord, Anne scria:

"Oh, iubitule, iubitule, primele tale trei scrisori sînt aici, au venit toate împreună. Ştiam că-mi scriai. Uită tot ce-am spus despre fetele oacheşe, era doar o glumă. Iubitule, ştiu... ştiu ce sîntem. Larvele acelea îngrozitoare, sărmanii copilaşi. Dacă n-ai fi soţul meu te-aş crede un sfînt, sau aşa ceva. (Oricum te cred.)

Ţi-am prins scrisorile prin toată casa şi parcă sînt mai puţin singură. Aici nu prea sînt noutăţi, totul e tăcut şi niţel straniu. Barney şi cu mine am demontat deversorul, era plin de coji de nuci de la veveriţe. Pesemne că le-au aruncat de sus, o să pun o plasă de sîrmă. (Nu-ţi fie teamă, acum am să folosesc o scară.)

Barney e ciudat de încruntat. Ia chestia cu Fiii lui Adam foarte în serios, se pare că o să facă parte din comisia de investigaţii, dacă va fi aprobată. Partea de groază e că nimeni nu pare să facă ceva, de parcă ar fi imposibil. Selina Peters a tipărit nişte comentarii acide de felul: Atunci cînd un bărbat îşi omoară soţia, îl denumeşti ucigaş, dar cînd o fac mai mulţi este un stil de viaţă. Cred că se răspîndeşte, dar nimeni nu ştie, pentru că mass-media au fost rugate să nu creeze panică. Barney spune că e privită ca o formă de isterie contagioasă. A insistat să-ţi trimit interviul ăsta îngrozitor care, desigur, nu va apărea în ziare. Tăcerea e totuşi cea mai rea, de parcă în afara vederii noastre se întîmplă ceva teribil. După ce-am citit hîrtiile lui Barney, i-am telefonat lui Pauline în San Diego să văd dacă e sănătoasă. Vorbea ciudat, de parcă nu spunea totul... propria mea soră. Imediat după ce a spus că totul e minunat, m-a întrebat brusc dacă ar putea veni să stea cu mine luna viitoare. I-am spus să vină chiar acum, dar vrea mai întîi să-şi vîndă casa. Ar fi bine dacă s-ar grăbi.

A, motorul diesel e acum în regulă, trebuia schimbat filtrul. A trebuit să merg pînă în Springfield ca să cumpăr unul, dar Eddie mi l-a pus numai pentru 2150 $. O să dea faliment cu garajul.

În caz că nu ai ghicit, oraşele alea ale lui Barney sînt toate cuprinse între latitudinile de 30° N sau S. De fapt, aproximativ pentru că mi-a spus că zona de convergenţă ecuatorială se schimbă iarna şi trebuie adăugate Libia, Osaka şi... am uitat, a! da, Alice Springs, Australia. Şi ce-i cu asta, am întrebat eu. El a răspuns: Nimic... sper. Ţi-o las ţie să o rezolvi, creiere ca Barney pot fi tare ciudate uneori.

"Iubitule, de la mine totul către tine. Scrisorile tale fac viaţa din nou posibilă. Nu trebuie însă să te simţi obligat, ştiu cît de obosit trebuie să fii. Să ştii numai că sîntem împreună, totdeauna, peste tot.

A ta, Anne

P.S. A trebuit să deschid scrisoarea, ca să pun hîrtia lui Barney, nu era poliţia secretă. Asta-i tot. Cu dragoste. A."

În camera mirosind a capre, unde citea Alan, ploaia răpăia pe acoperiş. Apropie încă o dată scrisoarea de nări, ca să-i simtă parfumul îndepărtat, şi o împături. Apoi luă filele galbene de la Barney şi începu să citească, încruntîndu-se.

"EXCLUSIVITATE CULTUL PEEDSVILLE/FIII LUI ADAM. Declaraţia şoferului serg. Willard Mews, Globe Fork, Ark. Am ajuns pe autostradă cam la 80 de mile vest de Jacksonville. Maiorul John Heinz din Ashton ne aştepta şi ne-a dat o escortă de două maşini de poliţie conduse de cpt. T. Parr. Maiorul Heinz a părut şocat, văzînd că în comisia medicală existau şi două doctoriţe. Ne-a avertizat în cuvinte dure asupra pericolului. Dr. Patsy Putnam (Urbana, Ill), psiholog, a decis să rămînă înapoia cordonului de soldaţi. Dr. Elaine Fay (Clinton, N.J.) a insistat să vină cu noi, spunînd că este epi-nu-ştiu-cum (epidemiologistă).

Am condus în urma unei maşini de poliţie cu 30 mile/oră, timp de aproape o oră, fără să văd ceva neobişnuit. Erau două inscripţii mari, pe care scria: FIII LUI ADAM - ZONA DEGAJATĂ. Am trecut pe lîngă cîteva fabrici de ambalaje şi o plantaţie de citrice. Oamenii ne priveau fără să întreprindă ceva deosebit. Bineînţeles, n-am văzut femei sau copii. Chiar

lîngă Peedsville ne-am oprit în faţa unei bariere largi, făcută din butoaie de ulei, înaintea unui depozit de fructe. Zona era veche şi părea un fel de periferie părăsită. Cartierele noi ale oraşului, cu centrul comercial, se aflau cam la o milă mai departe. Un lucrător de la depozit, înarmat cu o puşcă, a venit şi ne-a spus să aşteptăm pînă vine primarul. Nu cred că a văzut-o pe dna doctor Elaine Fay, care stătea în spate.

Primarul Blount a sosit într-un jeep de poliţie, iar şeful nostru, dr. Premack, i-a explicat misiunea noastră, primită de la Ministerul Sănătăţii. Dr. Premack a fost foarte atent să nu facă remarci insultătoare la adresa religiei primarului. Primarul Blount a acceptat ca echipa să intre în Peedsville, ca să ia probe din sol, apă şi altele şi să vorbească cu medicul din oraş. Primarul era înalt de un metru nouăzeci şi cinci, cîntărea 115-120 de kilograme, bronzat, cu părul sur. Zîmbea şi glumea prietenos.

Apoi a privit în maşină şi a văzut-o pe dna doctor Elaine Fay şi a explodat. A început să ţipe că să plecăm toţi dracului. Dr. Premack a izbutit însă să-l potolească şi în cele din urmă primarul a spus ca dna Fay să intre în biroul depozitului şi să stea acolo cu uşa închisă. Eu trebuia să rămîn cu ea şi să n-o las să iasă. Maşina urma să fie condusă de unul dintre oamenii primarului.

Echipa medicală, primarul şi o maşină de poliţie au plecat în Peedsville, iar eu am condus-o pe dna Fay în biroul depozitului şi m-am aşezat. Era înăbuşitor de cald. Dna Fay a deschis o fereastră, dar cînd am auzit-o că încearcă să vorbească cu un bătrîn de afară, i-am spus că n-are voie şi am închis fereastra. Bătrînul a plecat. Apoi a vrut să vorbească cu mine, însă i-am spus că n-am chef. Simţeam că nu e bine că a venit acolo.

După aceea a început să răsfoiască dosarele din birou. I-am spus că nu e bine ce face. Mi-a răspuns că guvernul a trimis-o să investigheze. Mi-a arătat un fel de revistă pe care o aveau acolo: *Bărbatul îl ascultă pe Domnul,* reverend McIllhenny. Aveau un teanc întreg în birou. Am început s-o citesc iar dna Fay a spus că vrea să se spele pe mîini. Am condus-o pe un coridor înfundat, la capătul căruia se afla toaleta. Nu erau alte uşi sau ferestre, aşa că m-am întors. După un timp mi-a strigat că era un pat acolo şi o să se întindă puţin. Pentru că nu erau ferestre ca să iasă, m-am gîndit că era în regulă şi eram bucuros să scap de ea.

Broşura pe care am citit-o era foarte interesantă. Erau gînduri adînci, despre cum bărbatul este acum încercat de Dumnezeu şi dacă ne vom îndeplini datoria, Domnul ne va binecuvînta cu o viaţă nouă pe Pămînt. Semnele şi prevestirile o arată. Nu era, ştiţi, ca la lecţia de religie. Erau lucruri adînci.

După un timp, am auzit muzică şi i-am văzut pe poliţiştii din a doua maşină, care traversaseră strada şi stăteau sub nişte copaci, glumind cu muncitorii de la centrala electrică. Unul dintre ei cînta la ghitară. Arăta foarte plăcut.

Apoi a apărut primarul Blount, singur în jeep, şi a intrat în birou. Cînd m-a văzut citind broşura, mi-a zîmbit părinteşte, dar părea încordat. M-a întrebat unde este dna Fay şi i-am spus că se odihneşte în spate. A spus că e în regulă. După aceea a oftat, a intrat pe coridor şi a închis uşa după el. Am continuat să-l ascult pe ghitarist, căutînd să recunosc cîntecele. Mi-era tare foame, prînzul meu era în maşina doctorului Premack.

După un timp, uşa s-a deschis şi a reapărut primarul Blount. Arăta teribil, hainele îi erau mototolite şi pe faţă avea zgîrieturi însîngerate. N-a rostit nimic, m-a privit dur şi fix, de parcă era dezorientat. Am văzut că avea fermoarul de la pantaloni deschis, şi avea sînge pe haine şi pe părţile intime.

Nu mă simţeam înspăimîntat. Simţeam că s-a petrecut ceva important. Am încercat să-l conving să se aşeze. Mi-a făcut însă semn să-l urmez pe coridor. «Trebuie să vezi», mi-a spus. A intrat în toaletă şi de acolo se făcea o cămăruţă, unde era patul. Lumina era bunicică, reflectată de acoperişul din tablă. Am văzut-o pe dna Fay, întinsă pe pat, părînd adormită. Era cu capul relaxat, hainele îi erau un pic dezordonate, dar picioarele îi erau alăturate. M-am bucurat să văd asta. Bluza îi era trasă în sus şi am văzut că

avea o tăietură sau incizie pe abdomen. Sîngele se revărsa sau se revărsase pe acolo. Nu se mişca. De asemenea, avea gîtlejul tăiat.

M-am întors în birou. Primarul Blount stătea jos, părînd foarte obosit. Se spălase. «Am făcut-o pentru tine, mi-a spus. Înţelegi?»

Semăna cu tatăl meu, nu ştiu cum să spun altfel. Mi-am dat seama că era sub o povară teribilă, că făcuse multe pentru mine. A început să-mi explice că dna doctor Fay era foarte periculoasă, era ceea ce ei denumeau cripto-femelă (cryptori), tipul cel mai periculos. O demascase şi purificase astfel situaţia. Era extrem de clar, înţelegeam perfect totul; ştiam că făcuse ceea ce era bine.

Am discutat broşura, cum bărbatul trebuie să se purifice şi să-i arate Domnului o lume curată. A spus că unii pun întrebarea cum se poate reproduce bărbatul fără femeie, dar aceia scapă sensul. Sensul este că, atît timp cît bărbatul va depinde tot de vechea stare animală, Domnul nu-l va ajuta. Cînd bărbatul va scăpa de partea animală, care este femeia, acela va fi semnalul ce-l aşteaptă Domnul. Atunci, Dumnezeu va dezvălui drumul nou, liber; poate că vor veni îngerii, aducînd suflete noi, sau poate vom trăi pe vecie, dar sarcina noastră nu este să speculăm, ci să ne supunem. A spus că unii oameni au văzut un Înger de-al Domnului. Era foarte adînc şi părea că răsună în mine, mă simţeam înaripat.

Apoi a apărut echipa de doctori şi i-am spus doctorului Premack că dna doctor Fay a fost trimisă înapoi şi m-am suit la volan ca să plecăm din «zona degajată». Totuşi, patru din cei şase soldaţi care ne escortau au refuzat să plece. Cpt. Parr a încercat să-i convingă, dar în cele din urmă a acceptat ca ei să rămînă de pază la barieră.

Mi-ar fi plăcut şi mie să rămîn, era atît de liniştit locul, însă trebuia să le conduc maşina. Dacă ştiam ce avea să urmeze, nu le-aş fi făcut niciodată favoarea asta. Nu sînt nebun şi n-am făcut nimic rău, iar avocatul meu are să mă scoată de aici. Asta e tot ce am avut de declarat."

În Cupayán, ploaia caldă de amiază încetase. Pe cînd lăsă în jos cuvintele sergentului Willard Mews, Alan observă cuvintele mîzgălite pe margine. Mîna nervoasă a lui Barney. Citi:

"Religia omului şi metafizica sînt vocile glandelor sale. Schönweiser, 1878."

Cine naiba fusese Schönweiser, Alan nu ştia, dar înţelesese ce voia Barney. Religia aceea ucigaşă a lui McNuştiu-cum era un simptom, nu o cauză. Barney bănuia că bărbaţii din Peedsville erau afectaţi de ceva de natură organică, generîndu-le psihoze, iar un demagog religios local se repezise să le explice.

Mda, poate. Dar, cauză sau efect, Alan se gîndea la un singur lucru: opt sute de mile de la Peedsville la Ann Arbor. Anne avea să fie în siguranţă. Trebuia.

Se aruncă pe patul şchiop, mintea fugindu-i înapoi la muncă. Cu costul a un milion de înţepături şi tăieturi, era aproape sigur că găsise veriga slabă în ciclul muştelor de trestie. Comportarea masculului în timpul împerecherii şi raritatea femelelor posesoare de ovule. Ar fi fost din nou soluţia lipsei de parteneri, dacă sexele erau inversate. Concentrarea feromonului însemna sterilizarea femelelor. Din fericire, roiurile foarte fecunde erau relativ izolate. În cîteva anotimpuri avea să reuşească. O să-i lase să împrăştie insecticide, bineînţeles; deşi ucideau totul, afectau apa, iar muştele deveniseră aproape imune la ele. Dar în cîteva sezoane, vreo trei, putea aduce roiurile de muşte de trestie sub viabilitatea reproducţiei. Nu aveau să mai existe trupuri chinuite, cu larve în orificiile nazale şi în creier... Căută perna, zîmbind.

* * *

Înspre nord, Anne îşi muşca buza de ruşine şi durere.

"Iubitule, n-ar trebui să admit, dar nevasta ta e în draci. Nervi femeieşti, nu-i nimic să te alarmezi. Pe aici totul e normal. E al naibii de normal, nimic în ziare, nimic nicăieri, doar ce aud de la Barney şi Lillian. Telefonul lui Pauline nu mai răspunde în San Diego; după cinci zile, un necunoscut a zbierat în receptor şi a închis. Poate că a vîndut casa, dar de ce nu-mi telefonează?

Lillian e într-un fel de comitet *Salvaţi Femeile*, de parcă am fi o specie în pericol, ha-ha, o ştii doar pe Lillian. Se pare că Crucea Roşie a început să instaleze tabere. Dar, după prima vizită, mi-a spus că doar un firicel curge din ceea ce ei numesc «zonele afectate». De asemenea, puţini copii, chiar dintre băieţi. Au făcut fotografii aeriene, pe lîngă Lubbock, care au dezvăluit cimitire în masă. Oh, Alan... deocamdată pare că se întinde în special spre vest, deşi ceva s-a întîmplat şi cu St. Louis; nu mai comunică. O grămadă de locuri parcă au dispărut din ştirile oficiale; am avut un coşmar că acolo nu mai există nici o femeie vie. Şi nimeni nu face nimic. Un timp, au vorbit despre pulverizarea de tranchilizante, dar au renunţat. Ce se poate face? Cineva de la ONU a propus o şedinţă despre - n-o să crezi - «femicide». Sună a deodorant.

Iartă-mă, iubitule, par niţel isterică. George Searles s-a înapoiat din Georgia vorbind despre Voinţa Domnului - Searles, ateul pe viaţă! Alan, se întîmplă ceva nebunesc.

Dar nu există replici. Nimic. Ministerul Sănătăţii a publicat un raport asupra corpurilor din banda Rahway Smulgesîn, nu cred că ţi-am scris despre asta. Oricum, n-au găsit nimic patologic. Milton Baines a scris o scrisoare despre faptul că, în stadiul actual, nu putem deosebi creierul unui sfînt de cel al unui ucigaş psihopat, deci ce puteau găsi, dacă nu ştiau ce caută?

Uf, destul despre idioţeniile astea. O să treacă totul pînă te întorci. Pe aici, totul e în regulă, am reparat din nou toba maşinii. Amy vine în vacanţă acasă şi asta o să-mi mai îndepărteze gîndurile negre.

În sfîrşit, închei cu ceva amuzant: Angie mi-a spus ce efect are enzima lui Barney asupra larvelor de cari. Se pare că opreşte masculul de-a se orienta în raport cu femela, încît se împreună cu capul ei. Cred că o să existe cîteva femele de cari foarte zăpăcite. Iar dulcele de Barney, timid cum e, n-a izbutit să mi-o zică el. Ca de obicei, mi-a dat nişte material să-l pun în plic. Nu l-am citit.

Nu te îngrijora, iubitule, totul e în ordine.

Te iubesc, te iubesc atît de mult.

Întotdeauna, în tot, a ta, Anne"

* * *

Două săptămîni mai tîrziu, în Cupayán, cînd extrasele lui Barney căzură din plic, Alan nu le mai citi. Le îndesă, cu o mînă tremurîndă, în buzunarul jachetei şi începu să-şi adune însemnările de pe masa coşcovită, mîzgălind o scrisorică pentru Sora Dominique. "Anne, Anne, iubita mea." La dracul cu muştele, la dracul cu totul, cu excepţia tremurului din scrisul soţiei lui iubite. La dracul cu situaţia de-a fi la cinci mii de mile de nevastă şi de copilul tău, în vreme ce izbucnea o nebunie mortală. Îşi înghesui în valiză puţinele lucruri. Dacă se grăbea, putea prinde autobuzul de Bogota şi poate chiar avionul spre Miami.

În Miami, cursele către nord erau dereglate. Trebuia să aştepte şase ore. Avea timp să o sune pe Anne. Cînd, în sfîrşit, obţinu legătura, nu era pregătit pentru explozia de bucurie şi uşurare care îl întîmpină.

- Mulţumesc Domnului... nu-mi vine să cred! Alan, iubitule, tu eşti, într-adevăr... nu-mi vine să cred!

Se trezi repetîndu-se şi el, totul amestecat cu experienţele sale asupra muştelor. Cînd închise, amîndoi rîdeau isteric.

Şase ore. Se aşeză într-un scaun din plastic în faţa birourilor *Aerolineas Argentinas*, cu gîndurile pe jumătate înapoi, la clinică, pe jumătate la cele ce se întîmplau în jurul lui. Îşi dădu repede seama că ceva era schimbat. Unde era fauna aceea decorativă care îl încînta totdeauna în Miami? Parada de fete tinere în pantaloni pastelaţi, strînşi pe picior? Volănaşele, cizmele, pălăriile nebune şi coafurile, pielea bronzată, costumele strălucitoare de abia acoperind sînii şi fesele rotunde? Nicăieri... deşi..., privind atent, observă două chipuri tinere ascunse sub basmale cu trupurile drapate în haine voluminoase, largi. De fapt, pe toate coridoarele văzuse cam acelaşi lucru: pălării cu boruri largi acoperind o grămadă de haine şi pantaloni în culori mohorîte. O modă nouă? Nu, nu credea. I se părea că mişcările lor sugerau

furişarea, sfiala. Mergeau numai în grupuri. Văzu o fată singură care alergă după un grup dinaintea ei, aparent nişte necunoscute. O acceptară fără un cuvînt.

Sînt înspăimîntate, se gîndi. Înspăimîntate să nu atragă atenţia. Pînă şi matroana aceea cu părul sur, într-un costum cu pantaloni, care conducea un grup de copii, privea nervoasă în jur.

La biroul argentinian din faţa lui, văzu un alt lucru straniu: două ghişee aveau un semn mare deasupra, *Mujeres*. Femei. Acolo se îngrămădeau siluetele diforme, în tăcere.

Bărbaţii păreau că se comportă normal: se grăbeau, discutau, zîmbeau şi glumeau cînd se ciocneau între ei. Alan simţea însă un subcurent de tensiune, ceva iritant în aer. Dincoace de magazine, în faţa lui, cîţiva bărbaţi izolaţi păreau că înmînează broşuri. Un funcţionar al aeroportului se adresă unuia dintre ei; acesta ridică doar din umeri şi se deplasă puţin mai departe.

Ca să-şi mai uite gîndurile, Alan ridică un *Miami Herald* de pe scaunul alăturat. Era surprinzător de subţire. Ştirile externe îl ocupară o vreme; nu mai aflase nimic de săptămîni întregi. Erau şi ele ciudat de reduse, parcă şi veştile rele dispăruseră. Războiul african părea încheiat, căci nu se mai pomenea nimic despre el. O întîlnire la nivel înalt despre preţurile grînelor şi oţelului. Ajunse la anunţurile mortuare, coloane întregi de chenare negre, dominate de fotografia unui senator necunoscut, care decedase. Ochii îi căzură apoi pe două anunţuri din josul paginii. Unul era prea înzorzonat pentru o înţelegere rapidă, dar celălalt afirma net:

CASA FUNERARĂ FORSETTE
ANUNŢĂ CU REGRET
CĂ NU VA MAI ACCEPTA
CADAVRE FEMEIEŞTI

Împături încet ziarul, privindu-l fix. Pe ultima pagină era o rubrică intitulată "Riscurile călătoriilor navale". Îl citi într-o doară: AP/Nassau: Vasul de croazieră *Carib Swallow* a sosit astăzi în port, remorcat, după ce suferise o ciocnire în Golfstream, lîngă capul Hatteras. Obstacolul a fost identificat ca fiind năvodul unui trauler, plin cu corpuri femeieşti. Incindentul confirmă rapoarte din Florida şi Gulf despre asemenea năvoade, unele de peste o milă lungime. Rapoarte similare de pe coasta Pacificului şi chiar din Japonia, indică o creştere a riscurilor în navigaţia de-a lungul coastelor."

Alan azvîrli ziarul şi îşii frecă fruntea şi ochii. Slavă Domnului că urmase impulsul de a reveni acasă. Se simţea total dezorientat, de parcă aterizase, din greşeală, pe altă planetă. Încă patru ore şi jumătate de aşteptat. Îşi reaminti de materialele lui Barney pe care le îndesase în buzunar, le scoase şi le netezi.

Prima tăietură părea să fie de la Anne, sau cel puţin din Ann Arbor. Dr. Lillian Dash şi alte cîteva sute de membre ale organizaţiei sale fuseseră arestate în timp ce demonstrau în faţa Casei Albe. Se pare că dăduseră foc unui butoi cu benzină, lucru care fusese considerat periculos. Numărul grupărilor femeieşti care participaseră îl şocă pe Alan; erau de ordinul miilor. Fuseseră luate măsuri speciale de securitate, deşi preşedintele nu se afla în capitală.

Următoarea ştire ar fi putut fi de la Barney, dacă Alan îi mai putea recunoaşte umorul.

"UP/Vatican, 19 iunie. Papa Ioan al IV-lea a anunţat astăzi că nu doreşte să comenteze în mod oficial asupra cultului Purificarea Pauline, care propovăduieşte eliminarea femeilor ca mod de justificare a bărbatului înaintea lui Dumnezeu. Un purtător de cuvînt a declarat că Biserica nu are o poziţie specială faţă de aceste culturi, dar repudiază orice doctrină care ar presupune o "provocare" a Domnului de a-şi dezvălui planurile Sale.

Cardinalul Fazzoli, purtătorul de cuvînt al mişcării Pauline în Europa, şi-a reafirmat poziţia potrivit căreia Biblia defineşte femeia doar ca pe un tovarăş temporar şi instrument al Bărbatului. Femeile, declară el, nu sînt nicăieri definite ca fiind umane, ci numai ca o stare de tranziţie. «A sosit clipa trecerii spre adevărata umanitate», a afirmat el."

Următoarea filă era xeroxată din *Science.*

REZUMATUL
RAPORTULUI
COMITETULUI
FEMICID AD-HOC

"Recenta răspîndire

mondială, deşi cu caracter local, a femicidului pare a reprezenta reînvierea unor acţiuni similare ale unor secte sau grupări, care nu sînt neobişnuite în istorie, în momente de stres psihic. În cazul de faţă, cauza principală o constituie, fără îndoială viteza transformărilor socio-tehnologice, determinînd sporirea presiunii asupra populaţiei, cauză agravată de comunicaţiile mondiale instantanee. Problema nu se pune din punct de vedere medical sau epidemiologic; nu s-a descoperit nici o patologie. Este asemănătoare maniilor care au răvăşit Europa secolului 17 (de ex. Maniile Dansante) şi, ca şi ele, îşi va urma cursul şi va dispărea. Cultele înfiorătoare care s-au răspîndit în jurul zonelor afectate nu par a avea nici o legătură, singura trăsătură comună fiind doar ideea că va trebui descoperit un nou mijloc de reproducţie umană, ca rezultat al eliminării «purificatoare» a femeilor.

Recomandăm: (1) interzicerea reportajelor agitatoare şi de senzaţie; (2) instalarea de tabere pentru refugiate; (3) înconjurarea zonelor afectate cu cordoane militare şi (4) după o perioadă de scădere a maniei, intervenţia unor echipe de neurologi şi personal psihiatru calificat, în scopul grăbirii revenirii la normal."

REZUMATUL RAPORTULUI MINORITĂŢII COMITETULUI AD-HOC

"Cei nouă membri semnatari ai raportului declară că nu există evidenţa unei contagiuni epidemiologice a femicidului. Totuşi, relaţia geografică dintre zonele centrale ale curentului sugerează puternic că nu poate fi etichetat drept fenomen pur psihosocial. Simptomele iniţiale au apărut pe întreg globul în jurul paralelei de 30°, zona principalelor căderi atmosferice ale vînturilor superioare ce vin din regiunea de convergenţă intertropicală. În acest caz, un agent din atmosfera ecuatorială superioară ar atinge nivelul Pămîntului de-a lungul paralelei de 30°, cu anumite variaţii sezoniale. O variaţie principală ar fi deplasarea curentului descendent spre nord, peste Asia de est, în timpul ultimelor luni de iarnă, în timp ce regiunile din sudul ei (Arabia, India de vest, nordul Africii) n-au cunoscut criza pînă recent, cînd zona curenţilor descendenţi s-a deplasat către sud. O situaţie asemănătoare se prezintă în emisfera sudică, unde manifestările s-au semnalat de-a lungul paralelei de 30°, trecînd prin Pretoria şi Alice Springs. (Informaţiile din Argentina nu sînt accesibile.)

Corelarea geografică nu poate fi neglijată şi de aceea se impune o intensificare a căutării unor cauze de natură fizică. Se recomandă ca rata răspîndirii din focarele cunoscute să fie corelată cu harta vînturilor. Se impune supravegherea unor eventuale crize în cea de-a doua zonă de curenţi descendenţi, la 60° N şi S.

(semnat pentru minoritate)

Barnhard Braithwaite

Alan zîmbi, văzînd numele vechiului său prieten care părea să restabilească normalul şi stabilitatea în lume. Părea, de asemenea, că Barney dăduse de ceva. Se încruntă, chinuindu-se să ghicească.

Apoi expresia chipului i se schimbă încet, gîndindu-se cum avea să fie acasă, cu Anne. Peste cîteva ore, braţele lui vor fi în jurul ei, trupul înalt şi superb care îl obseda. Dragostea lor fusese o înmugurire tîrzie. Se căsătoriseră, îşi aminti, nu din prietenie, nici sub presiunea prietenilor. Toţi spuneau că erau făcuţi unul pentru altul: el masiv şi blond, ea brunetă şi zveltă, amîndoi timizi, extrem de controlaţi, tipuri cerebrale. În primii ani, prietenia rămăsese, dar sexul nu însemnase cine ştie ce. O necesitate convenţională. Asigurîndu-se, politicos, unul pe altul, dar dezamăgiţi interior.

Pe cînd Amy abia învăţa să meargă, se întîmplase însă ceva. Li se deschisese o poartă interioară, secretă, spre senzualitate, o eliberare într-un paradis personal, secret şi nebănuit de extaz fizic... Isuse, fusese o adevărată luptă cînd trebuise să plece în Columbia. Numai încrederea absolută a fiecăruia în partenerul său îl determinase să părăsească ţara. Şi acum, aproape de a o avea din nou, tremurînd doritoare după lunga despărţire - simţind-văzînd-auzind-mirosind-îmbrăţişînd. Se foi în scaun ca să-şi potolească excitaţia trupu-

lui pe jumătate absorbit în fantezie.

Şi Amy va fi, de asemenea, acolo: zîmbi la amintirea trupuşorului lipit de el. Avea să fie nemaipomenită. Ca bărbat, o înţelesese pe Amy mult mai bine decît mama ei: fără faze cerebrale în educaţie... Dar Anne; iubita lui sfioasă, cu care îşi găsise drumul fericirii... La început, întîmpinarea convenţională, se gîndi; noutăţile, excitarea nerostită, savurată, crescînd în ochii lor lumini şi umbre, apoi dormitorul, hainele căzute, mîngîierile, la început delicate... carnea, goliciunea... aţîţarea, îmbrăţişările, primul contact...

...O sonerie îngrozitoare de alarmă îi răsună în cap. Smuls din vis, privi împrejur, apoi îşi zări mîinile. Ce făcea cu cuţitul deschis în mînă?

Înspăimîntat, îşi rememoră ultimele crîmpeie de vis şi îşi dădu seama că imaginile tactile nu erau mîngîieri delicate, ci un gîtlej subţire care se zbătea în strînsoare, contactul fusese lovitura unui tăiş ce căuta organele vitale. În braţe, picioare, fantasme ale luptei şi oase trosnind. Şi Amy...

Doamne, Doamne...

Nu era sex, ci sete de sînge.

Asta era ceea ce visase. Sexul exista în vis, dar punea în mişcare o maşină a morţii.

Încet, lăsă cuţitul jos, gîndindu-se într-una: "M-a apucat. M-a apucat. Indiferent ce este, m-a apucat. Nu mă pot duce acasă!"

După un timp se ridică şi se îndreptă spre ghişeul de la *United*, ca să înapoieze biletul. Coada era lungă. În timp ce aştepta, mintea i se mai limpezi puţin. Ce putea face aici, în Miami? N-ar fi fost mai bine să meargă totuşi în Ann Arbor şi să se ducă la Barney? Barney era singurul care l-ar fi putut ajuta. Da, aşa era cel mai bine. Dar mai întîi trebuia să o prevină pe Anne.

Legătura se stabili extrem de greu. Cînd, în cele din urmă, Anne îi răspunse, bolborosi ceva neinteligibil, încît, la început, ea crezu că era vorba despre o întîrziere a avionului.

- Îţi spun, m-a apucat. Pentru Dumnezeu, ascultă-mă, Anne! Dacă vin acasă, nu mă lăsa în preajma ta. Vorbesc serios. Merg la laborator, dar s-ar putea să-mi pierd controlul şi să încerc să vin la tine. Barney e acolo?

- Da, iubitule, dar...

- Ascultă. Poate că m-ar putea vindeca, dacă asta se vindecă. Sînt însă periculos. Anne, Anne, te-aş putea ucide, înţelegi? Ia-ţi o... o armă. O să încerc să ocolesc casa. Dacă n-o să pot, nu mă lăsa să mă apropii de tine. Sau de Amy. E o boală, e adevărată. Priveşte-mă... priveşte-mă ca pe un animal sălbatic în călduri. Anne, spune-mi că înţelegi, spune-mi că aşa o să faci.

Cînd închise, plîngeau amîndoi.

Se întoarse, tremurînd, pe scaun şi aşteptă. După un timp nedefinit, capul i se limpezise. "Doctore, încearcă să gîndeşti." Primul lucru la care se gîndi fu să-şi arunce cuţitul. Cînd făcu asta, descoperi în buzunar încă un material de la Barney. Îl netezi; era o tăietură din *Nature*.

Barney mîzgălise deasupra: "Singurul tip care vede lucrurile. Anglia este infectată acum, Oslo şi Copenhaga sînt izolate. Idioţii nu vor să asculte. Rămîi acolo."

* * *

"COMUNICAREA PROFESORULUI IAN MACINTYRE, UNIVERSITATEA DIN GLASGOW

O dificultate reală pentru speciile noastre a fost întotdeauna datorată strînsei legături dintre comportamentul într-o agresiune şi în reproducţia sexuală a masculului. Această legătură include: (a) Multe căi neuromusculare identice folosite şi în agresiune şi în urmărirea sexuală, îmbrăţişare, montă etc. (b) Adrenergie de activare similară. Aceeaşi legătură este vizibilă şi la masculii altor specii; la unii expresia agresiunii şi a copulării alternează sau chiar coexistă, un exemplu extrem de familiar fiind pisica domestică. Masculii multor specii muşcă, zgîrie, lovesc, rănesc, sau altfel zis atacă femela în timpul împerecherii; într-adevăr, la unele specii, atacul masculului este necesar pentru apariţia ovulaţiei la femelă.

În multe specii, dacă nu chiar la toate, prima apare manifestarea agresivă, schimbîndu-se apoi în copulaţie, atunci cînd apare semnalul respectiv

(de ex. prihorul european). Atunci cînd semnalul inhibitor lipseşte, răspunsul masculului întîrzie şi femela este atacată în continuare.

Ar părea deci normal să presupunem că această criză este cauzată de o substanţă, posibil la nivelul virusurilor sau enzimelor, care întîrzie sau nu declanşează schimbarea funcţiei la primatele superioare. (Notă: Există rapoarte recente asupra uciderii femelelor de gorilă şi cimpanzeu de către masculi, în grădinile zoologice, în vreme ce la rhesus nu s-a constatat acest lucru.) O astfel de malfuncţie ar explica nereuşita împerecherii de modificare sau înlocuire a reacţiei agresive; cu alte cuvinte, stimulul sexual va produce numai agresiunea, stimulul dispărînd apoi datorită distrugerii (uciderii) sale.

În acest context trebuie notat că asemenea condiţii apar în mod curent în patologia funcţională a masculului, în cazul în care crima apare ca un răspuns şi o completare a dorinţei sexuale.

Ar trebui analizat faptul că legătura agresiune-copulaţie discutată aici este specifică masculului; răspunsul femelei (de ex. reflexul lordotic) fiind de o altă natură."

* * *

Alan rămase mult timp cu foaia mototolită în faţă; frazele seci ale scoţianului păreau că-i mai limpezeau mintea, în ciuda tensiunii stranii din jur. Bun, dacă poluarea, sau altceva, ar fi produs o substanţă, aceasta putea fi depistată şi neutralizată. Foarte, foarte atent, îşi reexamină viaţa lui cu Anne, sexualitatea lui. Da: multe din jocurile lor amoroase puteau fi văzute prin prisma genitalelor, sălbăticii sexuale delicate. Joaca de-a sălbăticia... Se forţă să se gîndească la altceva. Îi revenea în minte fraza unui scriitor: "Panica nu este decît sex". Cine? Fritz Leiber? Poate violarea distanţelor sociale: alt element ameninţător. Oricum e veriga noastră slabă, se gîndi. Vulnerabilitatea noastră... Senzaţia oribilă de "dreptate", pe care o încercase cu cuţitul în mînă, visînd violenţa, îi reveni. De parcă ar fi fost singura cale. Asta simţeau oare carii lui Barney, cînd se împerecheau cu femelele în orificiul bucal?

În cele din urmă, conştient de nevoile trupului, căută o toaletă. Era goală, cu excepţia unei grămezi de haine în uşa ultimului separeu. După aceea văzu băltoaca roşie-maronie în care zăcea şi fesele dezgolite, prelungi. Se dădu înapoi, cu respiraţia tăiată şi fugi în mulţime, ştiind că nu era primul care făcea aşa.

Desigur. Orice pornire sexuală. Inclusiv băieţi şi bărbaţi.

La următoarea toaletă, înainte de a se aventura înăuntru, privi de afară dacă intra cineva, şi cum ieşea.

Se reîntoarse apoi la scaunul său, aşteptînd şi repetîndu-şi într-una: "Mergi la laborator. Nu mergi acasă. Du-te direct la laborator". Încă trei ore; stătea încremenit la 26°N, 81°V, respirînd, respirînd.

* * *

"Dragă Jurnalule. Azi a fost o scenă grozavă, tăticu' a venit acasă!!! Numai că se purta ciudat, a lăsat taxiul să-l aştepte şi a rămas în uşă, fără să mă atingă sau să ne lase lîngă el. A zis, am să vă spun ceva, merge tot mai rău. O să dorm în laborator, dar vreau să plecaţi de aici, Anne, Anne, nu mai pot avea încredere în mine însumi. Primul lucru mîine dimineaţă, luaţi amîndouă avionul spre Martha şi staţi acolo. Aşa că am crezut că glumea. Săptămîna viitoare o să fie bal, iar mătuşa Martha locuieşte în Whitehorse, unde nu e nimic, nimic, nimic. Aşa că eu ţipam, mama ţipa şi tăticu' ofta. Plecaţi chiar acum! Apoi a început să plîngă. Plîngea!!! Atunci mi-am dat seama, brr, că e serios şi m-am dus spre el, dar mama m-a tras înapoi şi am văzut că ea avea un CUŢIT mare!!! M-a băgat înapoia ei şi a început şi ea să plîngă, oh, Alan, Alan, de parcă nu era sănătoasă. Aşa că am zis, tăticule eu n-o să te las niciodată, aşa simţeam eu atunci. Tăticu m-a privit trist şi adînc, de parcă eram un adult, în timp ce mama încă mă tratează ca pe un copil. Dar mama a stricat totul şi a strigat, Alan, copilul e nebun, pleacă, iubitule. El a ieşit pe uşă strigînd, Plec, Luaţi maşina, Plecaţi pînă nu mă întorc.

Ah, am uitat să spun că ce purtam altceva decît capotul meu verde şi mama îmi pusese moaţe,

aşa sînt eu totdeauna norocoasă, de unde să fi ştiut ce avea să urmeze. Mama scoate acum valizele ţipînd, Repede, împachetează-ţi lucrurile! Ea pleacă dar eu nu, repet nu am de gînd să-mi pierd vacanţa stînd în hambarul mătuşii Martha şi să pierd balul şi celelalte distracţii. Şi tăticu' voia să vorbească cu noi, nu? Cred că e ceva ciudat între ei. Aşa că atunci cînd urcă sus, o, şterg, o să merg în laborator, să-l văd pe tăticu'.

Ah, PS, Diane mi-a rupt pantalonii galbeni, a promis că mi-i dă pe cei roz ai ei, Ha-ha, ce mai zi!"

Am rupt pagina din jurnalul lui Amy, cînd am auzit venind maşina poliţiei. Nu-i mai deschisesem pînă atunci jurnalul, dar cînd am descoperit că plecase... Oh, iubita mea fetiţă! S-a dus la el, fetiţa mea, copilaşul meu prost. Poate că dacă îmi făceam timp să-i explic, poate...

Iartă-mă, Barney. Sedativul îşi încetează efectul, injecţiile pe care mi le-au făcut... N-am simţit nimic. Am aflat că fiica cuiva s-a dus să-şi vadă tatăl, iar el a omorît-o. Apoi şi-a tăiat gîtul. Dar nu însemna nimic pentru mine.

Scrisoarea lui Alan, mi-au dat-o, dar au luat-o înapoi. De ce oare? Scrisul lui, ultimele cuvinte înainte de-a apuca, de-a face...

Îmi aduc aminte: "Iute ca lumina, cătuşele ne-au dat, Şi cele de dincolo de mormînt am aflat. Cătuşele omenirii o dată date, noi sîntem terminaţi. Iubesc..."

Aşa e, Barney, chiar aşa. Cine a scris astea, Robert Frost? "Cătuşele ne-au dat..." A spus, zi-i lui Barney: "Îngrozitoarea dreptate." Ce înseamnă?

Nu-mi poţi răspunde, Barney, scumpule. Scriu astea ca să nu înnebunesc, o să le pun în ascunzătoarea ta. Mulţumesc, mulţumesc, Barney dragă. Aşa ameţită cum eram, ştiam că eşti tu. În timp ce-mi tăiai părul şi mă frecai cu funingine pe faţă, ştiam că e bine pentru că erai tu. Barney, nu m-am gîndit niciodată la tine aşa cum vorbeai atunci. Fuseseşi întotdeauna Dragul de Barney.

Cînd efectul calmantului a trecut, am făcut tot ce mi-ai spus, gazul, alimentele. Acum sînt aici, în cabana ta. Cu hainele pe care m-ai făcut să le îmbrac cred că arăt ca un băiat, bărbatul de la benzinărie mi-a spus: "Domnule".

Încă nu-mi pot da bine seama că trebuie să mă opresc din amintiri. Dar mi-ai salvat viaţa, ştiu asta. În prima vizită, am cumpărat un ziar şi am văzut că au bombardat refugiul din insulele Apostle. Şi am citit despre cele trei femei care au furat avionul militar şi au bombardat la rîndul lor Dallasul. Bineînţeles că le-au doborît, deasupra golfului. Nu e ciudat că nu facem nimic? Ne lăsăm ucise cîte una, cîte două. Sau mai multe, acum au pornit împotriva refugiilor... Ca şoarecii hipnotizaţi. Sîntem o rasă fără colţi.

Ştii că pînă acum, cînd ziceam "noi", nu mă refeream la femei? "Noi" erau întodeauna Alan, cu mine şi cu Amy. Uciderea selectivă încurajează identificarea cu grupul... Vezi că sînt întreagă la minte?

Dar încă nu mă pot obişnui cu ideea.

Primul drum a fost după sare şi petrol lampant. Am mers la prăvălioara aceea, Căprioara roşie, şi am cumpărat de la bătrînul din fund, vezi, mi-am amintit! Mi-a spus "Băiete", dar cred că mă suspectează. Ştie că stau în cabana ta.

Între timp, în faţă, s-au oprit cîţiva băieţi şi bărbaţi. Erau atît de normali, rîdeau şi glumeau, încît nu-mi venea să cred, Barney. De fapt, am vrut să trec pe lîngă ei, cînd l-am auzit pe unul spunînd: "Heinz a văzut un înger." Un "înger"? M-am oprit şi am ascultat. Spuneau că era mare şi scînteietor. Unul dintre ei a mai zis că venea să vadă dacă bărbatul îndeplinea voia Domnului. A adăugat că Mooseene era acum o zonă eliberată şi la fel în jurul golfului Hudson. M-am întors şi am ieşit repede prin spate. Bătrînul îi auzise şi el. Mi-a şoptit încetişor: "O să-mi lipsească copiii".

Golful Hudson, Barney, asta înseamnă că vine din nord, nu? E la 60°.

Trebuie să mai merg o dată, să iau nişte cîrlige de pescuit. Nu pot trăi doar cu pîine. Săptămîna trecută, am gătit o căprioară omorîtă de vreun braconier, numai capul şi picioarele. Am făcut o friptură. Era o femelă. Ochii ei; mă întreb dacă ai mei arată acum la fel.

Astăzi am fost să

cumpăr cîrligele. A fost rău, nu o să mai pot merge. Erau din nou bărbaţi pe acolo, dar diferiţi. Duri şi încruntaţi. Nu băieţi. Şi exista o pancardă nouă, n-am putut să o citesc; poate că scria tot Zonă Eliberată.

Bătrînul mi-a dat repede cîrligele şi mi-a şoptit: "Băiete, săptămîna viitoare, pădurile vor fi pline de vînători". Aproape că am fugit afară.

Cam la o milă mai jos, a început să mă urmărească o maşină galbenă. Cred că nu era localnic, am băgat VW-ul într-un desiş lateral şi a trecut fără să mă vadă. După mult timp, l-am scos de acolo şi m-am întors, dar am lăsat maşina la o milă de locul ăsta şi am venit pe jos. Surprinzător ce greu e să rupi destule crengi ca să acoperi un VW galben.

Barney, nu pot rămîne aici. Mănînc rădăcini crude ca să nu se vadă fumul de la foc, dar vînătorii aceia vor ajunge pînă aici. O să-mi iau sacul de dormit spre mlaştină, lîngă stînca aceea mare; nu cred că ajung prea mulţi pe acolo.

De cînd am scris ultimele rînduri, m-am mutat. Mă simt mai în siguranţă. Oh, Barney, cum de s-au întîmplat toate astea?

Repede, aşa a fost. Acum şase luni eram dr. Anne Alstein. Acum sînt o văduvă şi mamă lipsită de copil, murdară şi înfometată, rătăcind printr-o mlaştină şi tremurînd de spaimă. Ar fi straniu să fiu ultima femeie rămasă în viaţă pe Pămînt. Oricum, în regiunea asta, sînt ultima. Poate mai sînt unele prin Himalaya, sau furişîndu-se prin ruinele New Yorkului. Cum putem supravieţui?

Nu putem.

N-o să pot rezista iernii de aici, Barney. Ajunge la 40° sub zero. O să trebuiască să fac foc şi or să zărească fumul. Chiar dacă mă îndrept spre sud, pădurile se vor termina peste cîteva sute de mile. Aş fi prinsă imediat. Nu. N-are rost. Poate că cineva încearcă ceva, undeva, dar nu va ajunge aici la timp... şi pentru ce să mai trăiesc?

Nu. Asta o să fie sfîrşitul, sus pe stîncă, unde se pot vedea stelele. Apoi o să mă duc să-ţi las scrisoarea asta. O să aştept să mai văd o dată culoarea copacilor dimineaţa.

Ştiu ce o să scriu ca epitaf.

AICI ZACE
CEA DE-A DOUA
PRIMATĂ
IMPORTANTĂ
DE PE
PĂMÎNT

La revedere, scumpule şi dragule Barney.

Cred că nimeni nu va citi cele scrise aici, dacă n-o să am curajul şi energia să le duc la cabana lui Barney. Probabil n-o s-o fac. O las într-o geantă pe care o am aici, poate el va veni şi va căuta. Acum sînt sus, pe stîncă. Luna va răsări în curînd şi atunci o voi face; musculiţelor, fiţi cuminţi. O să aveţi ceea ce vreţi.

Ceea ce trebuie să scriu este că am văzut şi eu un înger. Azi dimineaţă. Era mare şi scînteietor, aşa cum zisese băiatul acela; ca un pom de Crăciun fără pom. Dar am ştiut că era adevărat pentru că broaştele s-au oprit din orăcăit, iar două gaiţe au ţipat alarmate. Asta e important; era într-adevăr acolo!

L-am urmărit, ascunsă sub stîncă. Nu se mişca prea mult. S-a aplecat şi a luat ceva, frunze sau crenguţe, n-am putut să văd exact. După aceea, a făcut ceva cu ele, în jurul mijlocului, de parcă le-ar fi pus într-un buzunar invizibil.

Repet: era acolo. Barney, dacă ajungi să citeşti asta, EXISTĂ LUCRURI PE AICI. Şi mă gîndesc că ei ne-au făcut să ajungem aici. Ne-au făcut să ne omorîm.

De ce? Păi, e un loc drăguţ, dacă n-ar fi oamenii. Cum scapi de oameni? Bombe, razele morţii, astea sînt lucruri primitive. Fac murdărie. Distrug totul, cratere, radioactivitate, ruine...

În felul ăsta, e curat şi liniştit. Exact ce am făcut noi cu muştele. Elimini veriga slabă; aşteaptă puţin să o facem noi în locul lor. Mai rămîn doar nişte oase prin preajmă: îngraşă pămîntul.

Barney, scumpule, la revedere. L-am văzut. Era aici.

Numai că nu era un înger.

Cred că am văzut un agent pentru evaluarea Pămîntului.

Traducerea:
Mihai-Dan Pavelescu

CARMEN NEAGU

Concert de muzică, gelozie şi culoare

Premiul "Dan Merişca" Atlantykron 1992

18 aprilie

M-am ivit din muzică şi din culoare. Este poate singura mea certitudine. În rest totul era confuz. Doar Chris tronează în faţa mea. La început am crezut că voi fi obligată să-l privesc în nemişcare toată viaţa. Era debutul existenţei mele: capul. Mă întrebam ce are de gînd să facă din mine. Credeam că voi deveni o sirenă. Dar era o simplă presupunere. Aveam părul scurt şi doar un centimetru de gît. Îl priveam cum îşi petrece aproape tot timpul cîntînd în vecinătatea mea. Muzică. Peste tot în jurul meu era muzică. El nu părăsea niciodată claviatura prea mult timp. Închisă în bizarul meu acvariu simţeam cum, pe zi ce trece, devin tot mai completă.

5 august

În ziua în care mi-au apărut braţele şi pieptul am simţit gîndurile lui împresurîndu-mă. El mă învăluia în adevăr şi certitudine, ca pe propria sa inimă.

20 noiembrie

Am ochii verzi şi părul lung. Sînt şatenă; sînt o fată frumoasă şi transparentă. De fapt la început eram foarte transparentă, dar melodiile lui miraculoase mi-au intensificat foarte mult culorile. Îmi schimbă hainele în fiecare zi. Uneori văd dezamăgire în privirea lui. Dar ce pot face?

6 decembrie

Acum pot să văd ce este în mintea lui şi nu mă bucur deloc. Poartă în suflet un zbucium imens. Imaginea mea nu-l satisface deloc. Proiecţia mea se schimbă de la oră la oră. Vrea să fiu cît mai încîntătoare. La început a folosit filtrul ocru. Pe urmă pe cel oranj. Trecerea bruscă la o culoare atît de caldă m-a tulburat vizibil. Am fost incapabilă să mă adun. Dar Chris nu ştie acest lucru. Mă crede o simplă imagine holografică, inertă, lipsită de viaţă. Nu ştie că eu trăiesc aproape toate sentimentele lui.

7 iulie

Este foarte greu să-l mulţumesc. Regret. Muzica pe care o compune e sublimă. Şi fiecare clapă pe care se aşază un deget de-al său mă umple de emoţii tainice, ca într-o însoţire celestă cu formele pe care le ia figura mea. Fiecare Sol major prin filtrul vişiniu îmi aruncă genele spre coada ochiului. Un Si minor bemol îmi ridică marginea de sus a buzei. Colţurile gurii îmi coboară şi se înroşesc la dominanta Do prin filtrul vermillon. Sînt o acumulare de culoare, muzică, speranţă şi dezamăgiri, mici bucurii şi mari deziluzii.

24 octombrie

Astăzi am fost completă. Am picioare foarte frumoase. Mi le-a făcut prin filtrul verde cu La minor, Re minor, La major apoi cu filtrul grena, a luat Fa major, Sol major, Do major. Do major şapte, Fa major doime. Sol major a fost partea la care a combinat filtrul indigo cu cel ruginiu. Dar astfel a blocat fără să-şi dea seama un circuit dintre orgă şi holograf. Staţia de filtrare s-a ars. E mai bine aşa. Îi va lua ceva timp s-o facă, ceea ce-mi va oferi şi mie un răgaz de gîndire. Vreau să-i vorbesc şi nu ştiu cum să fac. Sper că voi reuşi.

31 decembrie

La noapte voi coborî de pe instalaţie. Vreau să-i veghez somnul. Am să-i las un mesaj: îi voi săruta fruntea şi... şi-i voi scrie pe o hîrtie că-l iubesc. Este un bărbat frumos, înalt, cu părul cărunt şi ochii cenuşii.

8 februarie

M-a dezbrăcat. Am fost fericită să-i încredinţez imaginea trupului meu, abia creată. Pe sub haine eram ca un manechin de carton: un aspect de materie amorfă. Întîi mi-a modelat sînii. A filtrat prin roşu intens combinat cu bleu-vert şi cu alb-sidef o melodie ce părea un miraj. A folosit cheia Fa pentru prima

dată în crearea mea. Mi-a rotunjit pieptul şi i-a stabilit proporţia prin roşu intens simplu luînd Re Major şapte. Cu mare grijă, punînd un filtru galben citron combinat cu roz, cîntînd în registrul înalt, mi-a conturat liniile trupului. Mi-a modelat pîntecele şi culoarea pielii, dar sînt puţin supărată: a băut, cred că de bucurie că-s aproape gata.

De fapt era ameţit de băutură de cînd a început să mă dezbrace. Îl iert. A făcut-o ca să aibă curaj. Asta de parcă i-ar fi fost ruşine de mine.

1 martie

Toată ziua s-a gîndit la mama lui. Cred că m-a şi uitat pentru o vreme, dar nu i-o iau în nume de rău. E îngrijorat şi îl înţeleg.

27 aprilie

Azi e fericit. Azi-noapte n-am mai rezistat să stau pe scaun şi să-i privesc visele, din simplul motiv că, azi noapte, a visat că mă strînge în braţe. Bietul de el. Mă întreb ce-ar crede dacă ar afla că noaptea doarme cu o hologramă care-i mîngîie fruntea încruntată şi-i colindă visele.

S-a aşezat la orgă şi a început să cînte, privindu-mă prin ecran nesăţios. N-am mai răbdat şi m-am mişcat de pe soclu. Uimit, Chris s-a ridicat de pe scaun şi a făcut doi paşi înapoi.

M-am apropiat de el şi i-am întins mîna. A luat-o fără nici un cuvînt. În clipa în care imaginea mîinii mele a intrat între degetele lui am avut un sentiment de plinătate. Am văzut cum devin din ce în ce mai densă şi o căldură plăcută s-a instalat în corpul meu devenit în mîna lui materie palpabilă. Vie eram mult mai frumoasă. I-am spus să mă îmbrăţişeze. Mîinile lui m-au cuprins fără să şovăie. Da! Sînt a lui acum. Nu-i mai pot citi gîndurile, dar nu-mi pasă. Îl am pe El, pe Chris, şi el mă are pe mine. E fericit că a reuşit. Cred că asta îi e de-ajuns.

SFÎRŞIT

Post scriptum

Cred că am un fel de teamă combinată cu un gen de gelozie. Vreau să renunţe la orgă şi la filtrele colorate. Cred că-l voi convinge.

Desen de RADU GAVRILESCU

Eric Brown

Krash-Bangg Joe şi ecuaţia Zen-pineală

Sorb tărie în barul pentru toxicomani *Supernova* cînd soseşte apelul. Gassner se holbează de pe dosul mîinii mele, venele ondulîndu-i mutra. Gassner e alb - gras şi palid ca o larvă monstruoasă - dar metacarpul meu bangladez îl pigmentează mulatru. E un ticălos xenofob, iar faptul că se apropie cu jumătate de castă pe teledermă totdeauna reuşeşte să mă facă să zîmbesc.

Îmi place ironia aproape tot atît cît îmi displace Gassner.

Acum mormăie ceva despre toxicomanii tineri.

- Dărîmată? întreabă, scrutîndu-mă.

- Sînt bine, mint.

Vrea s-ajung la el în zece minute. Îi vin clienţi. Părinţi disperaţi care au dovezi că fiica le-a fost măcelărită.

- E clipa cea mare, fetiţo. Un tip sus-pus de la echipamentele Wringsby-Saunders. N-o da peste cap.

Îmi vine să-i spun să practice auto-felaţia pe o persona-bandă canibală, dar rezist impulsului. Poate mai tîrziu, cînd voi avea fondurile pentru fugă. Încă mai sînt proprietatea lui, faţa lui grasă încă mai este imprimată pe dosul mîinii mele: un stigmat ca oricare altul.

Dar acum este doar o chestiune de timp.

Am fost decuplată ore în şir. Ceea ce am făcut mai înainte a necesitat o doză bună ca să mă ajute să uit. Capul mi-a amorţit şi picioarele-mi sînt la fel. Mă clatin printr-un cîmp de bătălie cu trupuri inerte, ţinîndu-mă de umărul unui Andy serviabil *en passant*, şi reuşesc s-ajung la lift.

Afară e seară, iar mulţimile încep să se reverse pe străzi. Îmi fac loc cu tupeu pe un trotuar aglomerat, alegîndu-mă în trei rînduri cu glume proaste. Sînt telepată şi toxicomană - cele două merg mînă-n mînă - şi n-am deloc simţul mulţimii. Dau dreptate întru totul cu un "da-da" insolent orişicui se plînge şi urc pe bulevardul rulant. O adiere, proaspătă odinioară, dar îmbîcsită acum cu duhoarea metropolei, face tot posibilul să mă învioreze. Merg cu calea rulantă un cvartal şi cobor la a treia staţie. Simţindu-mă deja mai bine, evit iscoade şi cerşetori şi mă îndrept spre zgîrie-norul Union.

- Bangladesh!

Bătrînelul fără picioare rînjeşte în direcţia mea, îngrămădit ca un gunoi lîngă intrare. Cum reuşeşte? Şi-a scos ochii cu ani în urmă şi totuşi ştie cînd vin. S-ar putea să-mi adulmece uleiul de păr, sau chiar pubisul. E poreclit Bătrînul Pete, şi e un cunoscut de-al meu. Îi strecor credite, iar el are grijă să fiu aprovizionată cu gumă cînd mă întîlnesc cu Gassner.

- Te-ai mai apropiat? mă întreabă.

Încerc să sondez. Nu obţin decît un bîzîit confuz. E ecranat. Avem un joc, el şi cu mine. Crede că a fost cineva celebru odinioară, iar eu trebuie să ghicesc cine anume. Faţa lui este cu siguranţă familiară, neţinînd seamă de nasul absent şi de orbitele golite. A devenit budist, cu ani în urmă. A părăsit specia şi s-a mutilat ca să arate că repudiase lumea modernă. Mă întreb adesea ce anume l-a condus spre asemenea acţiune extremă. Poate căuta iluminarea, sau poate o găsise. Încă o dată îmi recunosc ignoranţa, îi strecor zece credite şi mestec gumă în lift.

* * *

Mă simt grozav cînd ajung la 33. Biroul lui Gassner e aşezat la etajul acesta, deşi "birou" este un titlu generos pentru locul lui de muncă. Nu e decît o cămăruţă umplută cu terminale Batan II şi cabluri şi totuşi multe din smiorcăielile lui nu se revarsă prin uşa glisantă. Intru strălucitoare, cu metabolismul pompînd adrenalină - surogat. Nu se face să-l las să mă vadă altfel. Ar jubila dacă ar şti cît de tare mă deprimă că-i sînt sclavă.

Un birou metalic, capota unui automobil prenuclear, îi propteşte osînza de fereastra cît peretele. Gassner parcurge cu privirea note despre cazuri, iar mormăitul lui confirmă faptul că am intrat cu vreo trei secunde mai devreme. Singura lumină din cameră este lucirea

argintie de la ecranul computerului. Îl escaladez şi mă aşez turceşte în hamacul în care Gassner îşi aruncă hoitul între schimburi. La fiecare zece secunde, semiîntunericul este înlocuit de afară de baleiajul albastru electric al unui stroboafişaj descentrat care ne trimite reclame subliminale cu "Patel's Masala Dosa" în lobii frontali.

Scot casca metalică din cutia ei şi mi-o prind pe cap. Instantaneu, toate minţile din clădire, mai înainte simple lumînări pîlpîind în depărtare, strălucesc dureros. Reduc succesiv pelteaua mintală străină, cenzurînd izbucnirile ocazionale de urlet psihic, provenind de la indivizii psihopaţi, şi mă străduiesc să-mi păstrez mintea întreagă.

Gassner este ecranat, bineînţeles. Pentru cineva care are angajat un telepat n-ar fi o politică bună să se plimbe cu mintea deschisă. Sînt închisă pe dinafară, *persona non grata*, în mormanul lui de carne. Sînt perioade cînd mi-ar plăcea să-l interceptez pe stăpînul meu. Apoi iar sînt perioade cînd mă bucur că mi-e interzisă intrarea. Interceptez prea mulţi dezaxaţi pe parcursul unei zile fără să-şi mai deschidă şi Gassner mintea.

Cîteva minute mai tîrziu domnul şi doamna Disperare îşi fac apariţia.

Tipul este Kennedy, şi mimează calmul. Aş minţi dacă aş spune că-i disperat; pe scara Richter a tulburărilor personale nu prea s-ar înregistra. Mestecă *djamba* să se calmeze şi îşi mişcă corpul bine întreţinut cu o anumită semeţie. Sau spuneţi-i aroganţă. Sub un braţ are plicul argintiu care conţine dovezile, iar sub celălalt pe nevastă-sa. E e scandinavă, frumoasă în împrejurări mai bune, dar durerea răvăşeşte înfăţişarea arătoasă şi în acest moment doamna Kennedy e urîtă. Plînge cu hohote într-o batistă şi am impresia că domnul Kennedy este stînjenit de intensitatea suferinţei soţiei sale.

Se aşază în timp ce Gassner murmură dulcegării, apoi agită un deget spre mine.

- Bangladesh, zice. Asistenta mea.

Mă numesc Sita, dar de la invazie am căpătat porecla naţională. Aici, în Vest, e socotită o chestie spirituală. Mă bucur că nu m-am născut în Bulgaria.

Prezenţa mea, cocoţată acolo sus, o surprinde pe doamna Kennedy. Îmi zîmbeşte cu timiditate, apoi îmi vede pe obraz simbolul minţilor conectate. Se retrage pe plan mintal; nu doreşte deloc să-şi expună durerea mai mult decît îşi poate permite. Îi trimit un gînd liniştitor, spunîndu-i că n-am deloc intenţia să fac indiscreţii - oricum, nu *prea* multe. Nu se poate să sondez adînc în vîrtejul dominat de suferinţă al psihicului ei; durerea şi regretul şi autocompătimirea clocotesc în adîncuri, iar eu am propria doză din aceste sentimente împotriva cărora lupt chiar şi în cele mai bune momente.

Cît despre domnul Kennedy... Este ecranat, aşa că nu mă ostenesc încercînd să-l sondez. Oricum ştiu deja destul despre el, tot ceea ce vreau să ştiu, chiar şi lucruri pe care a treia lui nevestică, născută la Oslo, nu le ştie.

Mă salută dînd din cap cu privirea rece şi atentă.

Îi dăruiesc cea mai frumoasă clipire ştrengărească.

Prezenţa mea aici este dovadă de prietenie. Gassner îi întreabă şi ei răspund, iar eu o sondez pe doamna Kennedy ca să asigur veridicitatea, nu pentru că ar fi într-adevăr nevoie s-o fac. I-am pătruns în minte şi am luat datele cazului înainte să fi trecut pragul.

Becky Kennedy a fost înhăţată într-o sală de gimnastică de la periferie azi dimineaţă la zece, iar garda ei personală scoasă din circulaţie cu un disjunctor neural. Atacatorul lor a venit şi a plecat atît de repede încît gorila n-a văzut nimic. Pe la prînz soţii Kennedy, care aşteptau cu nerăbdare în ferma lor suburbană, au primit un plic argintiu expediat ramburs...

Kennedy aruncă o privire spre Gassner, care aprobă din cap. Aşază plicul pe birou şi printre noi scîncete ale soţiei sale scoate o fotografie lucioasă. Mă aplec. Nu e frumoasă. Instantaneul arată o fetiţă într-un costum de gimnastică, întinsă, cu o rană masivă de glonţ în pieptul pubertin. Ochii ei morţi privesc ţintă obiectivul, încremeniţi de groază.

- Nici un fel de notă sau de mesaj? hîrîie Gassner.

Kennedy reintroduce fotografia în plic.

- Nimic. Doar asta, zice, şi adaugă, fără cea mai uşoară insinuare de rugăminte în ton: Îmi puteţi aduce fiica înapoi, domnule Gassner?

Şeful meu îşi pipăie pliurile de grăsime de la gît.

- Sînt aproape sigur că putem, domnule Kennedy.

- În cadrul limitei de trei zile? Trebuie să prindă zborul suborbital spre Viena luna viitoare. Ne-ar plăcea să ajungă la timp...

Şi doamna Kennedy izbucneşte iar în lacrimi. Ştie că majoritatea puştilor dispăruţi nu mai sînt găsiţi decît după limita de trei zile. În ciuda asigurărilor lui Gassner, nu poate să creadă c-o va revedea vreodată pe micuţa ei Becky.

Gassner spune:

- Faptul că răpitorul fiicei dumneavoastră v-a trimis această fotografie îmi arată că nu avem de-a face cu o răpire obişnuită...

Prin asta vrea să spună că Becky s-ar putea să nu sfîrşească în rolul cadavrului dintr-o orgie necrofilă.

- Presupun că veţi primi o cerere de răscumpărare pentru fiica dumneavoastră destul de curînd. Agenţia mea va conduce negocierile. Indiferent de cererea de răscumpărare, onorariul meu pentru caz este două milioane de credite...

Kennedy dă din mînă:

- Aduceţi-mi fiica înapoi, domnule Gassner, şi vă veţi primi onorariul.

- Excelent. Mă bucur să văd că cineva apreciază cît de periculoasă poate fi ramura noastră de lucru. Avem de-a face cu psihopaţi criminali, domnule Kennedy. Nici un preţ nu poate să compenseze pe de-a-ntregul pericolele implicate...

Dar două milioane de credite vor prinde bine, mulţumesc... Două milioane de care Gassner are nevoie cu disperare. Afacerile merg prost în zilele noastre, iar el se luptă să-şi ţină capul gras deasupra nivelului variabil al comerţului din City.

Aranjează să menţină legătura şi familia Kennedy pleacă. Sar jos şi mă aşez pe vine lîngă uşa glisantă urmărindu-i cum pleacă.

- Ai tot? hîrîie Gassner.

Aprob din cap.

- Tot ce-mi trebuie.

Gassner îmi prinde privirea cînd sînt pe cale să plec:

- Hei... dacă găseşti cadavrul înainte ca ei să primească o cerere de recompensă, ştii cum s-o aranjezi, fetiţo...

Fac cu ochiul, aţintesc un dezintegrator făcut din degete ca să arăt că sîntem pe aceeaşi lungime de undă - dar instrucţiunile lui mă neliniştesc. Oare bănuieşte?

- O-ntind, Gassner, zic.

- Hei, ce face Joe? Nu l-am văzut pe-aici.

Ticălosul ştie sigur cum să trîntească o răutate.

- Joe e bine, mersi, mint.

Îl rog pe Allah să-mi dea puterea să fac supă cu tăiţei din hoitul lui. Dar ce naiba?

- Ciao, strig, îi trimit o bezea şi plec.

* * *

Rătăcind...

Rătăceam cu luni în urmă cînd l-am găsit pe Krash Bangg Joe, sau doar Joe Gomez, cum era atunci. Rătăcirea? E o stare de spirit în egală măsură ca şi un act fizic. Nu poţi obţine una fără cealaltă; sînt oarecum interdependente. Să rătăceşti, să te droghezi cu indiferent ce-ţi place, să-ţi umpli capul cu un ţel sublim şi inaccesibil, şi să te afunzi în noapte. Să călătoreşti hăt-departe pe bulevardul rulant, alături de civili din partea liniştită a oraşului, afară, către fiorul hoinăritului prin cartierele sărăcăcioase, iar cînd minţile lor pămînteşti devin *prea* greu de suportat, să părăseşti bulevardul şi să încerci garajele-locuinţe şi aleile. Să rătăceşti pentru totdeauna şi să pierzi urma timpului. E ceva pentru fiecare acolo; era chiar şi ceva pentru mine.

Pe atunci eram răvăşită, o epavă nevrotică. Trecutul mi-era în cap, un timp de care încercam să uit, iar prezentul nu era nici el din lapte şi miere. O telepată de gradul al doilea legată prin contract de o agenţie de investigaţii de mîna a cincea, cu un singur reprezentant. Lucram în schimburi de douăsprezece ore şi munca era grea: încercaţi o dată să sondaţi o minte clocotind de răutate. Aveam înainte încă zece ani din această existenţă de azi pe mîine, de la minte la minte, şi erau unele perioade cînd credeam că nu mai pot suporta... Dacă supravieţuiam cei zece ani puteam să părăsesc agenţia, să renunţ la casca metalică şi să-mi las simţul telepatic să se atrofieze - dar chiar şi atunci aş fi fost totdeauna conştientă că, luaţi ca specie, nu valoram prea mult... Aşa încît n-aveam deloc speranţe pentru viitor şi singurul fel în care puteam accepta prezentul era să-mi mestec guma şi să trăiesc de pe-o zi pe alta. Chiar şi aşa, mă neglijam. Stăteam zile în şir fără să mănînc; nu am fost grasă niciodată, dar după un interval de lucru şi rătăcire şi înfometare eram slăbită de foame, epuizată.

Presupun că rătăcirea mi-a ajutat totuşi. Era o parte din rutina zilnică. Ţelul meu? Veţi rîde - dar se spune că cine caută îndejuns de mult, găseşte. Şi eu am găsit. Ţelul meu era *cineva.*

N-aveam nici o idee cine anume. Uneori mă păcălesc că îl căutam pe Joe tot timpul, că ştiam că exista acolo printre milioane şi că era doar o chestiune de timp înainte să-l găsesc. Dar asta-i doar o retrospectivă veche care joacă feste. Adevărul este că eu căutam o minte bună şi pură ca să-mi dovedesc că nu sîntem răi cu toţii, că există o speranţă.

Aşa că mă drogam la sfîrşitul schimbului, mergeam pe bulevard şi mă strecuram pe străzile laterale. Dînd tîrcoale, rătăcind...

Eram o faţă familiară în cartierul luminat al treburilor întunecate. Primeam kebab de şobolan şi vrabie de la patronii de dughene alimentare chinezeşti care vroiau să mă îngraşe. Vînzătorii guralivi m-au lăsat în pace după primele cîteva săptămîni în care am refuzat să cumpăr. Făceau comerţ ambulant cu de toate, de la ei înşişi pînă la smack pur, de la organe disponibile pentru chirurgia ilicită, pînă la însuşi Expresul De Adio - Z-pineal. Drogul de pe cea de-a treia planetă a stelei Aldebaran care ţi-ar fi dăruit o excursie de-o viaţă şi te-ar fi dat gata pe parcurs. Mă îngrozea doza aceea. Odată, cu mai multe luni în urmă, beam tărie într-o cîrciumă prăpădită şi prin perete l-am sondat pe un om de afaceri falit care se săturase pînă-n gît de toate şi vroia s-o sfîrşească. Plătise o jumătate de milion în cap pentru plăcerea de a-şi încheia viaţa, şi s-a dus cu o extravanganţă. În plan subiectiv a trăit alţi optzeci de ani, iar glanda pineală i-a înflorit pentru a-i arăta evoluţia speciei sale. Am călătorit alături de el pînă cînd a murit, apoi m-am întors clătinîndu-mă la culcuşul meu. Am fost năucă de-a lungul următoarelor trei zile şi timp de încă o săptămînă am avut halucinaţii cu pitecantropi şi javanezi dansînd stranii, graţioşi, pe bulevard. Doar mai tîrziu am avut retrospecţii vagi, amintiri despre întunecimea vastă, impenetrabilă care l-a înghiţit pe bătrîn cînd drogul i-a distrus creierul. M-a speriat la început, acest neant intangibil pe care nu puteam nici să-l simt, nici să-l înţeleg. Cu timpul, poate după o lună, am reuşit să-l împing undeva departe şi să uit.

Apoi am reînceput să rătăcesc, să caut...

Îmi înnegream simbolul minţilor conectate şi sondam, dînd de-o parte capetele cu miile, unul cîte unul, pe măsură ce fiecare expunea aceleaşi formule viciate. Unele capete erau mai bune decît altele, dar chiar şi cele mai bune erau infectate de lăcomie şi egoism şi ură. Şi-apoi erau cele cu adevărat rele, capetele care mă izbeau de la distanţă cu încărcătura lor de răutate, cele care ieşeau în evidenţă într-o mulţime precum celulele canceroase într-o glandă limfatică.

Dar mai rele decît acestea erau minţile ecranate, în care putea să pîndească *orice*.

L-am găsit pe Joe Gomez într-un bar numit *Yin-Yang*.

E o speluncă de subsol, cu o intrare la nivelul străzii, scăldată în vibraţiile unui tub fluorescent defect. Trei siluete stăteau în lumina argintie intermitentă în noaptea aceea şi ceva mi-a atras atenţia la ei. Purtau griurile moderne ale afaceriştilor bogaţi, iar minţile le erau ecranate. Discutau între ei ceva pe un ton care sugera că nu doreau deloc să fie auziţi. Şi unul dintre indivizi avea tatuat ⇔ pe obraz.

Dar ce dracu' făceau trei funcţionari din centru, şoptind în faţa unui bar de periferie, la patru dimineaţa? M-am gîndit că, la fel de sigur cum Allah este Allah, nu negociau afaceri.

Dar mă înşelam. Asta făceau.

M-am apropiat şi am tras cu urechea la şoaptele lor. În acelaşi timp am devenit conştientă de o emisie dinspre *Yin-Yang*-ul subteran. Cele două elemente s-au conectat. Ca din întîmplare, m-am strecurat pe lîngă cei trei funcţionari şi, o dată ieşită din raza lor vizuală, am coborît treptele două cîte două. Emisia era muzica dulce a viorii deasupra zarvei. Căutarea mea aproape se sfîrşise.

Dar nu cu totul. Trebuia să-l scot mai întîi.

Barul era un local pentru drogaţi. Toxicomani căzuţi zăceau în dezordine pe diferitele niveluri ale podelei tapisate. Barmanul era un Andy. L-am întrebat dacă localul avea altă intrare, iar el a arătat spre vest.

Apoi am privit împrejur şi am sondat.

Tipul cu undele mintale armonioase stătea rezemat de peretele depărtat, bînd bere. Purta salopeta albastră de spaţial în concediu şi am aflat cu surprindere că era mecanic. Avea şi o frumuseţe brună, spaniolă. Şi era neecranat...

Am aruncat o privire spre intrare. Nu era nici urmă de funcţionari. Fără îndoială că tot mai discutau dacă acesta era individul pe care aveau de gînd să-l radă. Era evident că telepatul lor îmi era inferior cu cîteva grade; am ştiut imediat că spaţialul era materialul de prima calitate pentru ce se gîndeau ei.

Am proiectat o emisie de autoritate şi am traversat localul.

- Joe Gomez?

Şi-a ridicat privirea, uimit; surprins că era chemat pe nume de o tînără de culoare, nu prea arătoasă. Mi-am dat seama că telepatul de afară avea să recepţioneze şi el toate astea. Aşa că mi-am scos instalaţia de ecranare din tunică şi am strecurat-o în salopeta lui. Apoi l-am înşfăcat de braţ şi l-am pus brusc în mişcare, într-o izbucnire de urgenţă disperată.

Pe cînd ne repezeam către uşa cealaltă şi în sus pe trepte, am recepţionat suflul chinuitor al fluxului pe trupul său. Apoi am ajuns afară şi-am fost inundaţi de mirosurile îngemănate ale unei duzini de mîncăruri la minut cu specific naţional.

- Pe aici...

Am alergat cu el pe o alee şi pe sub o boltă, apoi înapoi printr-un pasaj paralel şi sus, pe o pasarelă. Mulţimi ne stăteau în cale şi ne-am strecurat prin ele, înaintînd cu spor. Anii de rătăcire îmi imprimaseră pe cortex o hartă rutieră a cartierului. Probabil că funcţionarii cei spilcuiţi se zbăteau să se mişte acum; blestemîndu-şi ocazia pierdută. Pusesem mîna pe găina cu ouă de aur şi nici nu-mi venea să cred ce noroc avusesem. Ca să fiu sigură l-am dus pe partea cealaltă a bulevardului şi sus, într-un zgîrie-nori, la un restaurant mexican ieftin pe care-l frecventam.

* * *

Afară, metropola se întindea ca o zonă nesfîrşită, acoperită cu nestemate. Milioanele de puncte luminoase scînteietoare ar fi putut să indice tot atîtea focare de răutate în noaptea aceea - dar noi eram departe de toate acestea, aici, sus, iar Joe Gomez era al meu. De-abia îmi puteam controla freamătul.

Apoi am înţeles cît de aproape fusese de anihilare şi-am izbucnit în lacrimi:

- Prostule! Prostule! am strigat.

- Uite, Sita - aşa te numeşti, nu-i aşa?

Era uluit şi stînjenit; recepţionase frînturi din gîndurile mele pe cînd îl salvam în pripă, şi ştia că-mi era dator.

- Cine erau tipii ăia?

- Cine? Chiar organizatorii funeraliilor tale, asta erau.

Lacrimile mele erau acum lacrimi de uşurare.

- Erau piraţi din industria de benzi senzo. I-am auzit întîmplător înainte să-ţi recepţionez emisia...

- Şi? Puteam să fiu un star.

- Mda, un star mort, puştiule. Nu-s multe felurile în care poţi fi omorît în ziua de azi, dar ei te-ar fi omorît *de-a binelea.*

Culoarea îi dispăru din obraji şi păru îngreţoşat:

- Dar credeam că industria e legală. Am văzut persona - benzi de vînzare pe piaţă.

Naivitatea lui mă uimi.

- Partea cu persona-benzi este legală. Se fac benzi cu celebrităţi, sau cum se crede că ar fi putut fi celebrităţile. Dar piraţii ăştia fac persona-benzi cu oameni adevăraţi, storcîndu-i *de tot* pe proştii ca tine. Eşti atît de bun că m-ai entuziasmat, iar ei asta voiau.

...Şi deja doream să-i smulg instalaţia de ecranare, doream mai mult...

Îşi aţinti privirea asupra băuturii. Nu părea foarte convins.

- Ascultă, puştiule. Ştii ce ţi-ar fi făcut dacă n-aş fi apărut pe parcurs? Te-ar fi omorît şi ţi-ar fi dus cadavrul la atelierul lor. Ţepenii pot fi folosiţi pentru înregistrări şi sînt mai uşor de manevrat - nu se zbat. Apoi indivizii ăştia, piraţii ăştia... ţi-ar deschide ţeasta şi-ar merge în adîncime şi ţi-ar utiliza cerebelul, lăsîndu-ţi sistemul nervos încurcat şi făcut zob. Ar lua mai mult decît simplele emoţii, ar lua tot. Ţi-ar jefui însuşi sufletul doar ca să scoată nişte credite ilicite, iar apoi ţi-ar azvîrli corpul. Şi nici un chirurg n-ar mai putea face nimic ca să te asambleze iar. Ai fi mort. Singurul loc în care ai exista ar fi pe bandă şi ca un duh în capetele non-telepaţilor bogaţi care vor senzaţia perceperii altor stări de spirit fără să-şi facă operaţia.

Am băut apoi o înghiţitură mare, furioasă pe el.

- Şi păstrează instalaţia de ecranare. Vreau să rămîi în viaţă. Consideră-l un cadou.

- Mulţumesc, zise.

- Pentru numele lui Dumnezeu! am izbucnit. Pe unde dracu' aterizezi de obicei? Nu ştii la ce serveşte o instalaţie de ecranare?

- Lucrez pe ruta Lhasa, Kathmandu, Gorakhpur... Sînt oraşe liniştite. Niciodată n-am avut într-adevăr nevoie de o instalaţie de ecranare acolo. Asta e prima dată cînd vin în Vest...

Mi-a evitat privirea şi s-a uitat îndelung afară, la metropolă.

- Mda, păi... gîndeşte-te data viitoare. Aici nu plonjezi într-o lume secundară. Este realitate. Centrul Metropolei Meschine, unde trebuie să gîndeşti ca să supravieţuieşti.

A aprobat din cap, şi-a sorbit băutura.

M-am potolit.

- De unde eşti, Joe?

- Sevilla, Europa. Tu?

- Chittagong, în ceea ce a fost pe vremuri Bangladesh. Acum e-n China.

Privirea i-a zăbovit pe tatuajul meu. Apoi a văzut figura de pe dosul mîinii mele.

- Soţul tău?

Am rîs.

- Hei, inocentule... n-ai mai văzut nici una de-asta pînă acum?

Mi-am agitat mîna teatral.
- Tipu' ăsta-i şeful meu. Sînt *proprietatea* lui. Sînt legată de el prin contract timp de încă zece ani...
- Niciodată nu mi-am dat seama...
- Nu, păi nu ţi-ai fi dat, nu-i aşa?
L-am privit aspru, cu amărăciune. Apoi am zîmbit. A trebuit să-mi reamintesc că aveam de-a face cu un băiat de treabă, care era naiv cu adevărat şi care nu mă ducea de nas.
Am oftat, i-am dat amănunte:
- Părinţii m-au vîndut cînd aveam patru ani. Erau săraci şi aveau nevoie de rupii. Eram unul dintre cei şase copii, şi fată, deci cred că nu mi-au dus dorul... M-am dovedit psiho-pozitivă cînd aveam cinci ani şi mi-a fost făcută operaţia. N-am avut nici un cuvînt de spus în problemă, pur şi simplu m-au tăiat şi deodată am căpătat blestemul *capacităţii.* Am fost luată de-o agenţie, antrenată şi vîndută lui Gassner cînd aveam şase ani. Acum sînt nouă ani de cînd citesc minţile oamenilor pentru credite puţine, gumă şi un pat într-o locuinţă sărăcăcioasă dintr-un cartier de androizi...
Joe Gomez a fost şocat.
- Nu poţi să... Vreau să zic, ridică din umeri, să scapi?
- Cum am spus, peste zece ani, cînd termenul contractului meu expiră. Asta e o asigurare că nu fac vreo prostie.
Am ridicat miniatura lui Gossner; figura-i era nemişcată acum; revenea la viaţă cînd mă contacta.
- Cu asta ştie tot timpul unde sînt. Nu pot să-i fac nimic...
Am pălăvrăgit o veşnicie, am comandat tostadas, am băut. Dincolo de aspectul exterior, stradal, gălăgios, eram ca o fătuţă la prima întîlnire. Tremuram, iar vocea-mi era ascuţită şi spartă din cauza emoţiei.
Joe Gomez... Era scund, brunet, în vîrstă de vreo douăzeci de ani. Avea o faţă puternică, frumoasă, dar ochii îi erau şovăitori şi timizi. Totuşi, pe mine mă interesa ceea ce trăia în spatele acelor ochi... Era pur, iar eu aveam nevoie de *puritate.* Voiam să pătrund în el, să devenim o singură fiinţă. Nu arătam prea bine, dar eram sigură că dacă l-aş fi lăsat să-mi arunce o privire în minte, dacă i-aş fi oferit experienţa... Dar în acelaşi timp eram cumplit de speriată că aş putea să-l înspăimînt şi să-l fac să plece.
Am urmărit ivirea zorilor din spatele unor zgîrie-nori îndepărtaţi.
Inima-mi bătea năvalnic cînd am zis într-o doară:
- Unde stai, Joe?
- De-abia am venit. Încă nu mi-am stabilit o locuinţă. Poate ştii tu vreuna pe undeva?
- Eu...
Aveam în gură ceva care-mi împiedica vorbele.
- Poţi să stai oricînd la mine. Nu e mare lucru, dar...
Sublim Allah, ochii mi se umpleau iar de lacrimi.
- Nu ştiu...
- Dă-mi instalaţia de ecranare, i-am spus.
- Înţeleg. Dacă nu vin cu tine, vrei cadoul înapoi, corect?
Părea jignit.
- Frecţii. S-ar putea să am alte defecte, dar nu trişez. Vreau să-ţi arăt ceva.
Îmi dădu instalaţia de ecranare, un oval argintiu puţin mai mic decît un toc, iar eu l-am pus în afara razei de acţiune, pe o masă din apropiere. Bunătatea lui m-a înghiţit, iar eu m-am pierdut în strălucire. M-am repezit la el, l-am invadat, i-am arătat cum era să aibă pe altcineva în cap... Am plecat din zgîrie-nori şi-am luat bulevardul spre cartierul androizilor.

* * *

Joe era într-o permisie de trei săptămîni şi-am petrecut fiecare zi împreună. Eram de nedespărţit, îndrăgostiţi drăgălaşi precum cei pe care-i vezi pe bulevard duminica după-amiază. Fata din Chittagong şi băiatul din Sevilla... Mi-am revenit repede, m-am însănătoşit şi-am început să mă bucur de viaţă. Am încetat să mai rătăcesc şi-am redus treptat guma. N-aveam nevoie de asta acum. Joe era drogul meu, iar eu luam doze mari.
Am explorat oraşul împreună. Am văzut viaţa prin ochii lui, şi ce am văzut era bun. Am încercat persona-benzi. El era un dandy elisabetan timp de o zi, iar eu eram Bo Ventura, cea mai recentă vedetă a filmului holografic. O dată chiar am făcut dragoste ca Sir Richard Burton şi regina Victoria, doar aşa, ca chestie. Făceam adesea dragoste simplu şi uneori ne schimbam corpurile; eu deveneam el, iar el devenea eu. Mă mutam în el, făcîndu-mi loc în sistemul lui nervos autonom şi transferîndu-l într-al meu. Experimentam noutatea unui cor

masculin, controlînd porţiuni de muşchi noi pentru mine, iar Joe se-nfiora simţind vaginul şi sînii. La orgasm eram incapabili să mai rezistăm şi încîntarea revenirii, personalităţile noastre lipsite de trup zvîcnind înapoi acasă, ne lăsau istoviţi ore în şir.

Apoi, într-o zi, către sfîrşitul permisiei, Joe m-a scos din pat şi m-a îmbrăcat în costumul negru, mulat pe corp, ca pe un copil. Ne-am urcat într-un aerotaxi şi-am pornit cu viteza sunetului spre periferie.

- Unde mergem? am întrebat, rezemîndu-mă somnoroasă de umărul lui.

- Sînt un spaţial, zise el, ceea ce-mi închipuisem deja. Era mecanic, un operator de flux al cărui schimb dura trei luni, într-o cabină sen-dep, propulsînd o astronavă a Liniei Satori prin continuumul-*nada*.

- Şi vreau să-ţi arăt ceva.

Am aterizat pe acoperişul zgîrie-norului Liniei Satori, care adăpostea muzeul spaţiului, şi am intrat printr-un portal triunghiular flancat de militari Andy. Camera dinăuntru corespundea formei portalului, o prismă cenuşie de oţel, iar noi eram singurii vizitatori în acea zi. Lîngă intrare se afla sculptura holografică a unui bărbat, vag familiar; savantul care descoperise continuumul-*nada* şi care deschisese cale pentru astronave.

Prin Joe cunoscusem tot ceea ce cunoscuse şi el. Trecutul lui era al meu, fiecare senzaţie a lui un eveniment împărtăşit. Călătorisem cu el la Timbuctu - şi tocmai pe Epsilon Indi. Dar exista şi o experienţă care-mi sfida înţelegerea. Cînd intra într-o cabină sen-dep a unei astronave a Liniei Satori, nu puteam să merg cu el; n-aveam nici o idee ce însemna să treci prin flux. Joe ştia, bineînţeles, dar era incapabil să-mi descrie senzaţia, incapabil să-şi reamintească sentimentul aşa încît să-l pot recepţiona şi înţelege. O compara cu o experienţă mistică, dar cînd îl presam cu întrebările nu putea găsi analogii potrivite. Să treci prin flux este o experienţă a sufletului, zicea el, şi nu a minţii - poate de aceea mă luptam.

Am mers de-a lungul pasajului circular al muzeului spaţiului. La capătul îndepărtat, pe un soclu şi înconjurat de un cordon - laser de putere mică, era un trapezoid de întuneric înrămat într-o structură-stază. Aveam acolo; conform inscripţiei, o porţiune încătuşată din continuumul-*nada*.

N-a făcut nimic ca să impresioneze o bangladeză somnoroasă, pînă cînd a văzut expresia de pe faţa iubitului ei. Gomez era un caz disperat; nici chiar sexul în transfer nu reuşise să aibă asemenea impact asupra lui.

- Joe...?

Îşi reveni şi aruncă o privire peste umăr spre intrare. Apoi sări peste cordonul-laser şi mă ridică repede după el.

- Asta e, Sita. Uită-te bine...

După o vreme întunericul deveni mai mult decît o absenţă a luminii. Se rotea şi se învolbura într-un vîrtej mistic, precum obsidianul transformat în fluid. Am fost fascinată şi eu, atrasă spre un secret nemăsurat, veşnic de nedezvăluit.

- Ce este? am întrebat prosteşte. M-am aplecat. Joe m-a tras înapoi. M-a avertizat că interfaţa mă putea decapita la fel de precis ca oricare ghilotină.

- Este esenţa nimicului, Sita. Ceea ce se află la temelia tuturor lucrurilor. Este Cerul şi Nirvana şi Iluminarea. Starea finală Zen...

Vocea îi deveni imperceptibilă, apoi spuse:

- Am fost acolo...

Şi mi-am amintit ceva - întunericul inefabil pe care-l cunoscusem cu mai multe luni în urmă. Mintea mea căuta să atingă ceva aflat puţin dincolo de raza ei de acţiune, un spectru mintal la fel de evaziv ca şi vîntul... Apoi vraja a fost destrămată.

Joe a rîs, s-a desprins de mine şi mi-a zîmbit. A sărit înapoi peste cordonul-laser şi m-a scos de-acolo. Ne-am strîns în braţe atunci şi ne-am contopit. Perioada lui de permisie era pe sfîrşite. Curînd avea să mă părăsească, atras spre un alt rendez-vous cu continuumul-*nada*. Ar fi trebuit să fiu geloasă, poate. Dar în loc de asta eram recunoscătoare faţă de ceea ce îl făcea... el însuşi.

Mînă în mînă, am alergat prin încăpere ca nişte copii.

Allah, săptămînile acelea...

Trebuiau să se sfîrşească, şi s-au sfîrşit.

Şi s-a întîmplat că Joe a murit de moartea - fluxului în timp ce-şi propulsa vasul prin Exterior, dincolo de steaua Groombridge. Ceea ce-l hrănise l-a lovit şi l-a ucis, cu doar trei zile înainte să vină acasă la mine.

Plec de la Gassner şi cobor la bulevard cu capul plin de Becky Kennedy şi de părinţii ei iubitori. Pe cînd mă îndepărtez de zgîrie-nori, o umbră se lipeşte de mine şi mă urmează, ţinîndu-se la o distanţă sigură. Iau bulevardul către ţărm.

Cartierul Carnival este o parabolă luminată ce delimitează muşcătura neagră a golfului.

Îmi aleg un chei liniştit, departe de vibraţiile sonore şi de strobo-proiectoare, mă aşez în poziţia lotus şi aştept.

Deasupra, sub milioane de stele arzînde, astronave mari alunecă fără zgomot, fixate trainic în reţele-stază fosforescente. La zece kilometri în largul mării, pontonul astroportului e un infern în flăcări, cu un flux constant de astronave sosind şi plecînd. Joe şi-a luat zborul de-acolo în ultima lui călătorie şi săptămîni întregi după plecarea lui, tunetul surd al navelor, defazîndu-se din realitatea aceasta, îmi aducea lacrimi în ochi. Adesea veneam aici şi stăteam şi contemplam constelaţiile, stelele unde ar fi putut să fie Joe. Acum s-a întors, dar încă îmi place să scrutez spaţiul şi să încerc să-mi imaginez unde anume s-a petrecut accidentul.

Un zgomot de-a lungul cheiului, pocnetul unei scînduri deformate de soare, arată că umbra mi-a sosit. Îi simt prezenţa, dominîndu-mă.

- Spider, zic. Stai jos. Te aşteptam.

Şi chiar îl aşteptam - e unul dintre puţinii oameni pe care mă pot baza ca să mă ajute.

Spider Lo este un telepat de gradul întîi şi lucrează pentru cea mai mare agenţie din Occident. E cam tot atît de slab ca mine, dar de două ori mai înalt. Anul trecut a cîştigat suficient ca să-şi cumpere o extindere de femur, iar eu am fost prima care a recunoscut că arăta într-adevăr impresionant mergînd pe bulevard, mai ales în mulţime. E chinez, şi-ar trebui să-l urăsc pentru asta, dar e un tip blajin şi ne înţelegem bine.

- M-a trimis Gassner, Sita.

- Îmi imaginam asta.

- Mi-a spus să mă asigur că-ţi faci treaba. Mie nu mi se pare că faci chiar asta aici...

Ezită, privindu-mă.

- Am să-ţi împărtăşesc un secret, Sita. Gassner are necazuri. Afacerile merg prost, iar cîteva dintre agenţiile mai mari caută să le preia pe cele mici. L-ar cumpăra pe Gassner cu te miri ce şi l-ar angaja ca butonator de nimic. Cît despre tine - ai fi preluată de agenţia care cumpără. Ai lucra în schimburi mai lungi pentru plată mai mică. Eşti de gradul doi, adu-ţi aminte...

Îl las să-şi răcească gura degeaba. Secretul lui nu-i nici un secret. Nu-mi spune nici un lucru pe care să nu-l ştiu deja. Las postura leneşă să-mi descrie apatia şi privesc stelele.

Spider încearcă iar:

- Cazul ăsta valorează două milioane pentru Gassner. Ar însemna solvabilitate pentru el, şi, cine ştie, chiar un spor pentru tine. Dar tu îl dai peste cap.

- Şi ce-o să se mai supere domnul Gassner pe mine, zic.

- Sita... ăsta e cel mai mare caz pe care l-ai avut vreodată de rezolvat. Nu pari să încerci...

Indiferent, îi arunc o privire lungă şi calmă.

- Poate nu e nevoie să încerc, spun.

- Sita...

Trăsăturile lui orientale mimează disperarea.

- Vorbesc serios, Spider. Nu ţi-a dat prin cap că poate motivul pentru care lenevesc aici este că am încheiat cazul?

Ochii îi strălucesc subit de respect, apoi de bănuială.

- Pe bune, zic. Ştiu unde e ascuns cadavrul lui Becky Kennedy.

- De-abia ai plecat acum un minut din birou, Sita.

Ridic din umeri.

- Cum ţi-ar plăcea să cîştigi cele două milioane pentru agenţia ta anchetînd cazul ăsta? îl întreb.

Încearcă să sondeze. Simt cum îmi furnică prin cap ca un porc spinos mintal înfuriat. Dar ecranul meu e pe măsură.

- Nu trebuie să sondezi, Spider. Vorbesc serios - o să-ţi spun. Agenţia ta poate să ia creditele de la Kennedy cînd o să găseşti corpul şi o să-l predai la secţia de reanimare...

- Dar Gassner...

Înţelegerea îl frapează.

- Mda, zic. Te-ai prins.

Spider mă priveşte.

- De ce faci asta, Sita? Dacă pică Gassner, vei fi transferată, şi-asta n-are să fie o distracţie pentru tine...

- Ascultă, Spider. O las baltă cu totul. N-o să mai sondez după puştoaica asta de mîine.

- Doar n-ai să...

Vocea-i e alarmată.

Rîd.

- Nu, n-am să. O las baltă şi vreau să-l văd pe Gassner cum se duce la fund.
Dar există o cale mai uşoară decît asta ca să-i spun.
Iau aparatul de ecranare şi i-l arunc. Îl prinde, îl ţine cîteva secunde, apoi îl azvîrle înapoi. Atît îi e de ajuns ca să afle ce plănuiesc. Şi află tot: dragostea mea pentru Joe şi motivul pentru care am nevoie de bani mulţi, ce am făcut ieri dimineaţă şi de ce am făcut-o. Află ce vreau să fac şi aprobă încet din cap.
- Foarte bine, Sita. Bun...
Definitivăm aranjamentele, apoi batem palma. Stăm o vreme, privind astronavele şi pălăvrăgind, pînă cînd telederma lui Spider îl cheamă în legătură cu un caz. Se proţăpeşte în picioare şi se îndepărtează cu paşi mari de-a lungul cheiului, mergînd ca pe catalige.
Rămîn locului o vreme. Deasupra metropolei proiecţia unei holograme, ca o scenă pe cer, transmite ştiri din lume. Urmăresc imaginile dar nu-mi bat capul cu subtitlurile. Doar cînd începe revista afacerilor mi se stîrneşte interesul. După cinci minute, ofertele de preluare sînt expuse rapid. Multi-Tec International a făcut astăzi oferte pentru o duzină de companii mărunte - una dintre ele, aflu, Agenţia de Investigaţii Gassner. Dar oferta n-a mers şi Gassner este încă independent... Zîmbesc în sinea mea. Cînd o să termin cu Gassner are să-şi dorească să nu mă fi cumpărat deloc, cu atîţia ani în urmă.
Plec de pe ţărm şi merg înapoi în oraş. Cobor de pe bulevard la o cabină telefonică şi reuşesc să dau de familia Kennedy, folosind un teleimprimator pentru a face comanda. Apoi, în loc să merg drept la zgîrie-norul Union, fac un ocol pe la complexul criogenic stup, la periferie. Iau liftul pînă la etajul şapte şi mă aşez pe vine lîngă crisalida lui Joe. Dacă mă concentrez, îi percep cu greutate gîndurile, depărtate, în adînc şi neinteligibile. Chiar şi atenuate, cristalizate şi fragmentate de congelare, emoţiile îi sînt încă la fel de bune şi de pure ca întotdeauna. Îi spun că în curînd totul are să se termine, iar el îmi răspunde cu un zîmbet mintal, îndepărtat.
Sînt înlăcrimată cînd plec din stup şi traversez oraşul.

* * *

După ce am auzit de moartea lui Joe am început să rătăcesc iar.
M-am apucat iar de gumă, am încetat să mai mănînc şi m-am afundat în cartierul rău-famat. Cînd nu munceam, mă drogam şi rătăceam fără somn nopţi în şir, sondînd, căutînd... Era imposibil, bineînţeles. Ceea ce căutam, găsisem şi pierdusem, şi nu puteau exista substituenţi, indiferent cît de buni. Nu mai exista nici un alt Joe, şi n-avea rost să-mi spun că trebuie să mai fie. Era prea curînd după moartea lui, iar eu eram încă prea legată de el ca să accept pe altcineva.
Apoi mi-am băgat în cap că Joe trăia încă. Mi s-a părut că i-am simţit undele cerebrale în aer, ca şi cînd exista undeva în lume şi încerca să ajungă la mine. M-am concentrat şi m-am luptat să-l contactez, să-mi dovedesc că trăia. O nebunie, ştiu...
Dar aveam dreptate.
Era la o lună după accident, iar eu începeam să-mi pierd speranţa. Petreceam din ce în ce mai mult timp evadînd în băutura tare şi încercînd să uit. Socoteam că, dacă mi-aş putea pierde identitatea, atunci poate durerea n-ar fi atît de puternică.
Joe a telefonat după cîteva nopţi.
Eram trîntită pe priciul meu, revenindu-mi după o săptămînă de seri nebune, nebune, în care rătăcisem şi pilisem. Capul mi-era plin de coşmaruri intense, iar Joe interpreta un rol central.
Cînd i-a apărut faţa pe ecranul video, am ştiut că era o halucinaţie.
- Sita! strigă. Sînt eu, Joe!
Am chicotit.
- Ştiu că eşti mort, Joe. Ai murit acolo. Afară. Nu mă poţi păcăli...
- Sita...
Braţele-i erau încleştate pe laturile ecranului, iar capul îi era aplecat. Semăna cu Joe, dar era ceva în neregulă cu geometria trăsăturilor. Erau prea net trasate şi cizelate ca să fie ale lui Joe, deşi semănau cu ale lui. Evident, vreun efect al tăriei...
- Sita, te rog, ascultă!
Aproape-i dăduseră lacrimile.
- Ştiu că am murit de moartea - fluxului. Dar m-au scos la timp. M-au salvat. M-au refăcut într-o Sim-Soma şi...
- Unde eşti?
Dar n-am crezut. Încă mai halucinam. Joe era mort, iar ceea ce vedeam pe ecran era o nălucă a imaginaţiei mele.

- De-asta am telefonat. Am nevoie de ajutorul tău. Sînt la staţia sub-orbitală a oraşului. Tocmai am venit. Am nevoie de ajutorul tău...

A privit deasupra ecranului, apoi în spatele său. Cînd s-a uitat din nou la mine am văzut că se clătina, sprijinindu-se de aparat ca să se ţină pe picioare.

M-am tîrît de-a curmezişul priciului şi m-am aşezat pe margine. Nu mă puteam hotărî să cred, oricît de mult vroiam. Dacă-mi întemeiam toată speranţa pe ceea ce se dovedea a fi o crudă iluzie...

- Joe... Ce-i în neregulă, Joe?

- Sînt pe urmele mele, Sita. Piraţii. Aproape mă prinseseră. Am scăpat. Te rog... vino şi ia-mă de aici.

A zîmbit apoi, o deformare capricioasă a buzelor pe care o cunoşteam atît de bine şi-o iubeam.

- Nu mă pot mişca. M-au nimerit şi nu mă pot mişca. Am reuşit să ajung pînă aici...

M-am împleticit prin cameră şi mi-am adunat hainele. M-am luptat să intru în strictul necesar cerut de decenţă, apoi am coborît în stradă. Am chemat un aerotaxi, i-am dat destinaţia şi m-am prăbuşit în locul din spate. Ştiam că n-avea să fie nici un Joe cînd am ajuns acolo; deja dialogul nostru părea să se fi desfăşurat în vis. Era prea mult să sper că l-aş putea salva a doua oară...

La staţie i-am spus aerotaxiului să aştepte şi-am pornit poticnindu-mă prin foaierul aglomerat. Nu-mi purtam casca, iar absenţa vuietului cerebral era o uşurare. Cabinele telefonice erau rînduite la capătul îndepărtat, lîngă un chioşc cu mîncăruri la minut somaleze. M-am înghesuit prin mulţime şi-am căzut, sprijinindu-mă de prima crisalidă de cristal. Persoana dinăuntru îmi făcu semn să plec. Am mers clătinîndu-mă de la o cabină la alta, disperarea crescîndu-mi cînd fiecare din ele s-a dovedit a fi goală. Cînd mai rămăseseră doar trei şi tot nu era nici urmă de Joe am cedat şi m-a cuprins furia. M-am repezit în ele una după alta, izbind uşile cu pumnii. Ultima uşă rămase închisă cu încăpăţînare, ca şi cînd ar fi fost ţintuită de o greutate dinăuntru. Am privit cu atenţie peste paravan, iar inima mi s-a transformat în novă. Joe alunecase pe podea cu ciber-picioarele pliate dedesubt în unghiuri nebuneşti. Surîse cînd mă văzu şi-şi întinse braţele.

Am reuşit cumva să-l duc în aerotaxi şi înapoi la locuinţa mea.

O dată ajuns înăuntru, s-a prăbuşit pe prici, acel Joe Gomez pe care-l ştiam şi-l iubeam, dar diferit. Singura parte din el care supravieţuise morţii-fluxului era creierul, iar restul era o Simulare-Somatică Krash-Bangg, cu toate părţile sexuale şi cu cele mai recente aparate optice Nikkon. Era imposibil să-ţi dai seama că trupul era o Sim-Soma; chirurgii respectaseră cu stricteţe vechea înfăţişare a lui Joe, cel mult făcîndu-l încă şi mai atrăgător decît varianta originală.

M-am gîndit că poate mai aveam halucinaţii...

- Aşteptau la aeroport, zise el. Au aşteptat pînă am venit de la baza medicală şi m-au împuşcat, Sita. Dar am scăpat...

Şi mi-a arătat piciorul.

În coapsa lui era o gaură îndeajuns de mare ca să-mi încapă pumnul înăuntru. Şiruri de microcircuite carbonizate răsăreau în smocuri de jur împrejur, iar carnea sintetică se topise şi se solidificase în picături precum ceara rece.

- Nu doare, mă linişti Joe, privind în jos. Nu simt nimic. Atît doar că nu pot să merg...

- O să te reparăm, am zis.

- Ai o jumătate de milion disponibilă?

- Cu siguranţă că Linia...?

A rîs:

- Mi-au luat toate economiile ca să mă bage în asta.

- O să găsim o cale, am zis. Nu poţi să mergi înapoi...?

Mîna i se mişcă să atingă gaura, cu cel mai slab zumzăit de servo-motoare.

- Linia m-a concediat, Sita. Nu sînt apt pentru lucrul în flux şi nu mai am slujbă...

Lacrimile erau dincolo de experienţa ciberneticienilor din secolul al XXI-lea, sau Joe ar fi plîns atunci.

- Îţi aminteşti ceva despre atac? l-am întrebat.

- Nu mult. Trei tipi au coborît dintr-un aeromobil şi m-au strigat. Cînd am început să fug au deschis focul...

- Ai reţinut numărul aeromobilului?

- Eram prea ocupat încercînd să supravieţuiesc, Sita.

Am sondat. Am retrăit atacul şi i-am revăzut pe cei trei tipi pe care-i întîlnisem la intrarea *Yin-Yang*-ului. Subconştientul nu uită nimic, iar privirea rapidă pe care Joe o aruncase aeromobilului făcuse să-i pătrundă în cap imaginea plăcii de înmatriculare. Am memorat numărul

şi-am ieşit. Era o cale firavă, dar poate valoroasă.

Joe a întins mîna şi m-a tras lîngă el.

- Nu mi-ai spus cît de bine este să mă ai iar alături, Sita.

- Nu?

Mi-am deschis mintea şi ne-am contopit. Dincolo de uşurarea lui de a fi cu mine, am văzut o umbră întunecată în fundal, un regret că nu va mai lucra niciodată în flux. Era ca un toxicoman lipsit de drogul preferat, iar simptomele întreruperii erau tînjeala şi melancolia. N-ar fi trebuit să mă simt geloasă, dar am fost.

* * *

În ziua următoare am hotărît că sălaşul meu nu era un loc sigur. Prea mulţi oameni îl văzuseră venind pe Joe iar telepatul piratului de benzi-senzo nu trebuia decît să trimită o sondă la întîmplare în vecinătate...

Aveam o relaţie în complexul criogenic-stup de la periferie şi Joe a fost de acord că ăsta ar fi cel mai bun loc pentru el pînă apăream cu creditele ca să cumpăr serviciile unui ciberchirurg. Aveam cîteva idei la care voiam să mă gîndesc de-a lungul următoarelor cîteva zile. L-am instalat în stup, apoi am plecat spre biroul lui Gassner.

I-am spus şefului că foloseam Batan II-ul să verific detalii asupra cazului în curs de rezolvare, dar în loc de asta am tastat accesul la dosarul cu plăcile de înmatriculare din oraş. Am găsit numărul aeromobilului pe care-l văzuse Joe şi-am avut noroc. Era un vehicul aparţinînd corporaţiei Wringsby-Saunders. Am căutat informaţii despre ei şi-am aflat că se ocupau cu de toate, dar că principala lor cifră de afaceri provenea de pe piaţa persona-benzilor...

Aşa că am coborît pe bulevard şi-am mers spre periferie.

Wringsby-Saunders avea un zgîrie-nori doar pentru sine, un obelisc de o sută de etaje cu un WS scînteietor şi împletit care se rotea deasupra setului de apartamente de pe terasă.

Am intrat, iradiind bravură.

Am hoinărit. Căutam angajaţi de-ai companiei cu feţe care să semene celor pe care le purtam în minte. Am parcurs fiecare etaj, iar cîteva ore mai tîrziu am găsit ceea ce vroiam. Un funcţionar înalt şi-a părăsit biroul şi-a venit cu paşi mari de-a lungul coridorului către mine. Avea ochelari de soare argintii şi o expresie arogantă. Era ecranat, bineînţeles - aşa cum fusese cu ultima ocazie în care-l întîlnisem. În lumina fluorescentă defectă de la intrarea în *Yin-Yang*...

Am citit inscripţia fosforescentă de pe uşa biroului său: Martin Kennedy. Era directorul cu probleme de marketing al secţiei persona-benzi, unul dintre posturile de vîrf din corporaţie. Şi, nemulţumit cu un salariu gras de director, Kennedy îşi mînjea degetele în afaceri cu benzi-senzo ilegale. Unii oameni...

În următoarele cîteva zile mi-am neglijat îndatoririle faţă de Gassner şi l-am urmărit pe Kennedy. Intenţia mea era să-l şantajez; pe superiorii lui de la Wringsby-Saunders nu i-ar fi încîntat că unul din funcţionarii lor superiori era băgat în afaceri necurate.

Apoi s-a întîmplat ceva care m-a făcut să mă răzgîndesc. Exista o cale mai bună să obţin ceea ce vroiam de la Kennedy, una care-mi elimina riscurile.

Ideea mi-a venit pe cînd îl urmăream cum sosea acasă într-o seară şi cum se întîlnea cu fiica lui pe alee. Era una dintre puţinele dăţi cînd el era neecranat, şi astfel am aflat că singura emoţie pură şi neprihănită din mintea lui Kennedy era dragostea pe care o avea pentru fiica sa, Becky.

Data următoare cînd l-am găsit neecranat, i-am strecurat sugestia tainică, subliminală că Agenţia de Investigaţii Gassner era cea mai bună din oraş, specializată în crime, răpiri, persoane dispărute... Primul loc la care se va gîndi cînd îşi va pierde fiica va fi Agenţia Gassner.

După aceea mi-am îndreptat atenţia spre Becky şi i-am verificat deplasările. Avea propria ei gorilă, care o escorta pretutindeni. Mă rog, aproape pretutindeni. Era o brută mare şi urîtă, însă n-aveam de gînd să-l las să-mi stea în cale în acest stadiu al jocului...

Am hotărît că locul ideal pentru acţiune ar fi fost în sala de gimnastică unde ea se ducea în fiecare marţi dimineaţa. M-am înscris la cursuri şi ascultam toate instrucţiunile ca o fată cuminte, în ciuda protestelor corpului meu dărîmat de droguri. Am sosit devreme marţi dimineaţă şi am privit-o pe Becky făcînd gimnastică ritmică în timp ce gorila ei o imita, dovedind ceva mai mult interes pentru felul cum costumul fetei se mula pe toate viitoarele zone erogene.

Eram chiar în spatele lor cînd au plecat din camera zero-g. Luasem precauţia de a scoate liftul din funcţiune şi de a bloca toate uşile. Eram singuri.

Am acţionat asupra paznicului cu disjunctorul neural, şi a căzut ca un sac de nisip ud. Apoi i-am făcut la fel lui Becky înainte să-mi arunce o privire. În timp ce tipului încă-i mai tresălta carnea pe podea, am tîrît-o pe fată de-a lungul coridorului, în liftul de serviciu.

Mă pregătisem pentru această parte toată săptămîna. Îmi spusesem iar şi iar că asta nu era crimă, că înainte de a se fi scurs cele trei zile, mica Becky are să fie peticită, în viaţă şi bună ca înainte. Dacă nu mai bună. Pînă-n două săptămîni are să fie înapoi, lucrînd în sala de gimnastică, moartea ei va fi un lucru trecut. Chiar şi aşa, pe cînd apăsam trăgaciul pistolului a trebuit să închid ochii şi să mă gîndesc la Joe... Apoi am fotografiat cadavrul şi l-am ascuns în spatele unui panou de control. Următorul control era programat peste o săptămînă. Îmi îndeplinisem obligaţia şi verificasem.

Am părăsit sala de gimnastică şi-am trimis prin poştă fotografia developată soţilor Kennedy. Apoi m-am îndreptat spre *Supernova* şi am băut tărie ca să mă ajute să uit... După cîteva ore a sosit apelul de la Gassner.

* * *

Traversez oraşul şi mă îndrept spre zgîrie-norul Union.

- Bangladesh! mă întîmpină un cîrîit.

Bătrînul Pete, cerşetorul, rînjeşte ştirb, de pe trotuar. Îi strecor zece credite, iar el îmi dă gumă. Plutesc cînd ajung în foaier.

Spider Lo şi-a făcut treaba. Stă cu Kennedy în barul de la parter care e amenajat ca un decor de astronavă. Mă urc pe un taburet înalt, cu un aer preocupat.

Kennedy îmi aruncă o privire de nepătruns prin ochelarii argintii, dar paharele goale de lîngă cotul său îi dezmint calmul.

- Mi-ar plăcea să ştiu ce se petrece, îmi spune. Acest... acest domn m-a reţinut afară şi a pretins că lucrează cu tine. Sper că mi-ai găsit fiica...

- Aveţi cristalele? întreb.

Kennedy ezită, apoi ridică o valiză pe masă. O deschide pentru a dezvălui două cristale scînteietoare, arzînd în semiîntunericul din piele fină. Sînt adevărate. Substanţa închisă înăuntrul lor luceşte ca pulberea de diamant. Iau valiza.

- Agenţia Gassner a fost preluată, îi spun acum lui Kennedy. Ca atare, nu mai există. Domnule Lo, prezent aici, reprezintă Agenţia Massingberd. La închiderea cazului veţi plăti agenţiei sale.

- Fiica mea?

- Cînd voi livra cristalele, fiica dumneavoastră va fi sub îngrijirea sigură a spitalului oraşului.

Kennedy dă din cap a înţelegere. Spider Lo îi întinde hîrtii peste masă, iar Kennedy semnează.

- Domnul Lo vă va duce la spital.

Îi scutur mîna formal, dar ecranul lui îmi deviază sonda. Ieşim, iar Spider şi cu mine batem palma şi mergem fiecare pe drumul lui. Mica Becky Kennedy va fi iarăşi vie peste scurtă vreme. Acum treizeci de minute, Spider a trimis urgent o echipă medicală la sala de gimnastică să-i recupereze cadavrul şi în curînd are să respire normal la secţia de reanimare, cu atacul şters din memorie, aşteptînd cu nerăbdare ceea ce aşteaptă fetiţele cu nerăbdare în ziua de azi. Excursia suborbitală la Viena, poate.

Călătoresc cu bulevardul pentru ultima dată. În cazul în care Kennedy a bănuit ceva şi a pus pe cineva să mă urmărească, mă eschivez cu inteligenţă. Cobor la a cincea şi fac un ocol înşelător prin cartierul central, mă pierd în mulţimi şi fac cale întoarsă adesea. Apoi închiriez un aeromobil şi pornesc spre periferie, către stupul criogenic.

După formalităţile de plată şi instrucţiunile de îngrijiri ulterioare, îmi descarc strălucitorul cavaler din sarcofag şi-l ajut să meargă la aeromobil. Capul nu prea i s-a trezit încă, de-abia decongelat, dar Sim-Soma lui cu asistenţă energetică îl ajută să se îndepărteze de zigurat.

Îi trimit gînduri de dragoste ca să-i ajut decongelarea. Programez destinaţia Rio de Janeiro în aeromobil, dar înainte să pornim mai este chestiunea măruntă a ruperii contractului meu. Zbor spre zgîrie-norul Liniei Satori, cu Joe nemişcat lîngă mine. Las aeromobilul pe platforma de aterizare, cobor la etajul douăzeci şi intru în muzeu.

Trebuie să aştept o vreme pînă cînd o familie bogată hotărăşte că s-a minunat îndeajuns, iar cînd pleacă, sar peste cordonul-laser care înconjoară ecranul pîlpîitor al continuumului-*nada*.

Stau fascinată, indiferentă la pericolul de a fi găsită aici. Înaintea mea este starea finală, primară, către care aspirăm cu toţii - singurul lucru menit să fie veşnic dincolo de capacitatea mea de înţelegere.

Contemplarea-mi este întreruptă de o strălucire la capătul braţului. Mîna îmi furnică. Portretul miniatural al lui Gassner se însufleţeşte. Ridic braţul, ca şi cînd mi-aş apăra ochii de continuumul-*nada*, şi mă uit la el:

- Ce vrei, Gassner?

- Sita! strigă, şi îmi foloseşte numele adevărat doar în perioade de tensiune. Paloarea lui obişnuită este năpădită acum de stacojiul furiei, iar el transpiră.

- Sita... unde-i Kennedy? Am crezut că ai...

- N-am rezolvat cazul, Gassner. Spider Lo a ajuns acolo mai întîi. Kennedy îi e dator Agenţiei Massingberd, nu ţie.

- Sita!

Aproape a izbucnit în plîns.

- Vino înapoi, aici!

Zîmbesc:

- Îmi pare rău, Gassner. Am terminat. Sînt sătulă şi plec. Cu bine...

Intră în panică. Ştie că fără telepat nu valorează nimic.

- Nu se poate! Bangla...

Se poate, iar *desh* se pierde cînd îmi reped mîna în interfaţa continuum-*nada* realitate. Satisfacţia că m-am descotorosit de Gassner îmblînzeşte durerea pierderii mîinii; tele-capacitatea mea respinge transmisiile înnebunite care-mi ţîşnesc în susul braţului şi menţine chinul sub pragul toleranţei. Încheietura este retezată cu precizie cînd mă retrag clătinîndu-mă, ciotul e cauterizat şi înnegrit. Sar peste barieră şi traversez camera, împleticindu-mă.

Holograma omului de ştiinţă stă lîngă intrare. Pedro Fernandez, descoperitorul continuumului-*nada* şi deschizătorul drumului. Pare să-mi zîmbească, iar eu cunosc acel zîmbet. Îi fac cu ochiul cînd plec.

* * *

Joe îmi mîngîie braţul pe cînd urc în aeromobil şi decolăm. Ne înclinăm în zbor deasupra oraşului şi ne îndreptăm spre ocean. Îl sondez. Capul îi revine încet la viaţă, încălzindu-se parcă la lumina soarelui care străluceşte prin parbriz. Citesc nevoia lui Joe, dorinţa fierbinte.

Deasupra oraşului, înclinat la un anume unghi, ecranul holografic revarsă ştirile de dimineaţă asupra lumii care se trezeşte. A cedat oare Agenţia Gassner ofertelor de preluare care cu siguranţă trebuie să vină acum? Haideţi, un sfîrşit ca ăsta ar fi prea ca la carte. Pot doar să aştept pînă ajungem la Rio şi să aflu atunci.

Între timp, sper.

Cu voce slabă, Joe spune:

- Ai făcut rost de credite?

Deschid valiza şi-i scutur cristalele în poală.

- Z-pineal, îi spun, şi-mi deschid mintea, lăsîndu-l să treacă prin experienţa pe care-o avusesem cu cîteva luni în urmă cînd am dat peste Z-pineal şi supravieţuisem.

- Ori Z-pineal, ori eu, băiete, îi zic. Iluminarea sau dragostea. Alege.

Iar eu mă retrag, mă închid. Nu vreau să-i influenţez decizia şi nu vreau să trag cu urechea la pasiunea lui nebună pentru ceva pe care nu pot niciodată spera să-l înţeleg.

Bătrînul Pete? Mda, nu m-a păcălit. *A fost* o celebritate, odinioară. Era probabil persoana cea mai celebră din lume. Cu ani în urmă era Pedro Fernandez, descoperitorul continuumului-*nada* şi deschizătorul drumului.

Acum ştiu cu siguranţă că Bătrînul Pete este bun, în spatele ecranului aceluia...

Îl privesc pe Joe. Se uită fix la cristalele din mîinile lui, cîntărind experienţa pe care a avut-o şi-a pierdut-o şi ceea ce pot eu să-i dau. Lasă cristalele să cadă înapoi în valiză, mă priveşte.

- O să le vindem cînd ajungem la Rio, Sita. O să găsim un ciberchirurg să mă repare şi-o să-ţi cumpăr o mînă nouă.

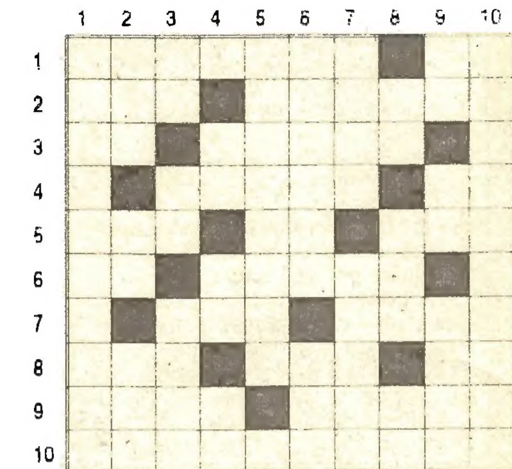
Iluminarea, sau iubirea? Poate că sînt unul şi acelaşi lucru.

Lacrimile-mi umplu ochii pe cînd ne îndepărtăm în zbor de oraş şi către răsărit, iar eu pilotez cu o singură mînă.

Traducerea: Florin Pîtea

LITERATURA SF (3)

REBUS

ORIZONTAL: 1.) "Navigatorii...", roman în care J.H. Rosny Aîne descrie vizita unor pămînteni pe Marte şi strania poveste de dragoste dintre o marţiană şi unul dintre pămînteni (nom.) - Perioadă de timp. 2.) "...lui Magelan", roman pe tema războiului al scriitorului polonez Stanislaw Lem (neart.) - Scriitor român care a scris în colaborare cu R. Bărbulescu o serie de romane din care amintim: "Doando" şi "Ferma oamenilor de piatră". (George). 3.) Avid fără margini! - Obiect. 4.) "...gîndurilor", roman în care Herbert W. Franke imaginează o societate viitoare dezumanizată (neart.) - Aştri la periferii! 5.) "E greu să fii...", roman în care fraţii Strugaţki tratează tema intervenţiei umane în evoluţia unei societăţi extraterestre - Scoase de la tipar! - Unitate de măsură a energiei. 6.) Iute la început! - Scriitor francez de marcă, autor al romanului "Seniorii războiului", o complicată şi plină de paradoxuri istorie a incursiunilor temporale ale unui soldat pămîntean. 7.) Acum - Surogat de cafea. 8.) Din nou - A rămîne pe loc - Debut de roman! 9.) "Războiul...", povestea confruntării dintre pămînteni şi invadatorii sosiţi de pe Marte, operă a scriitorului englez H.G. Wells (nom.) - Cineast francez, autor al filmului cu tematică ştiinţifico-fantastică "Parisul adormit" (René). 10.) "Sfîrşitul...", roman al scriitorului Isaac Asimov, o istorie despre "efectele" produse de "Schimbările minime necesare aplicate trecutului" (nom. pl.).

VERTICAL: 1.) "Omul...", cunoscut roman al scriitorului englez H.G. Wells (fem. pl.). 2.) De dată recentă - "..., robotul", roman în care Isaac Asimov enunţă cele trei legi ale roboticii, pentru a concepe, pornind de la acestea, situaţii ingenioase ai căror eroi principali sînt roboţii - Afară din teren. 3.) Începe frigul! - Rău, fără inimă! - Sînt folosite în luptă. 4.) Alee centrală! - Karel Capek - Erbiu (simb.). 5.) Numele submarinului imaginat de Jules Verne în romanul "20 000 de leghe sub mări". 6.) "Lunea... sîmbăta", roman al scriitorilor Arkadi şi Boris Strugaţki - Mătci, în partea dorsală! 7.) "...norilor purpurii", roman al fraţilor Strugaţki, în care pămîntenii întreprind o expediţie pe Venus (neart.) - "Omul din castelul...", roman cu care Philip K. Dick a obţinut în 1963 premiul Hugo, poveste a unui univers paralel în care al doilea război mondial a avut un deznodămînt diferit de cel cunoscut de noi. 8.) Titlul unei povestiri a scriitorului Iurii Glaskov în care computerele din dotarea forţelor armate se scurtcircuitează atunci cînd sînt programate să conducă proiectile spre aşezările omeneşti - Venal fără margini! - Asia! 9.) Mai către sfîrşit! - Măsură agrară - Inestetic. 10.) "...infinitului", roman al scriitorului J.H. Rosny Aîne.

Dicţionar: TCI, ENA.

Ovidiu Ruţă

Lei 50

I.S.S.N. 1220 - 8620